

Mgr. Ladislav Labo, dekan - farár

**Krátky výber
z
kázní a homílií
príhovorov a zamyslení**

Texty redakčne spracovala PhDr. Júlia Lauková

ÚVAHA O MODLITBE

Bratia a sestry!

Liturgické obdobie, ktorému skrátené hovoríme pôst, Cirkev na popolcovú stredú otvára slovami Pána Ježiša: „**Keď dávate almužnu..., keď sa modlite..., keď sa postíte...**“

Almužna, modlitba, pôst sú pre nás smernicami, ktorými sa riadil sám Kristus. Preto ich aj my musíme v našom duchovnom živote prijať za krédo tejto vážnej doby. Veď v tejto vážnej dobe nám Ježiš zvlášť pripomína modlitbu: „**Keď sa modlite... Vy sa budete modliť takto**“.

Prečo Ježiš Kristus chce, aby bola naša modlitba lepšia, dokonalejšia, Bohu milšia ako modlitba pohanov? Iste mal na to vážny dôvod. Na púšti, kam ho Duch doviedol, sa Ježiš nielen postil, ale iste sa aj modlil – hoci Nový zákon hovorí len o pôste. Ale dôvod modliť sa vyjadril svojim **postojom**, ktorý svätopisci v evanjeliu zaznamenali takto: „**Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil**“. Netreba nám väčšieho dôkazu ako postoj samého Krista, a to Krista modliaceho sa. Vo večeradle povedal Ježiš apoštolom: „**Vidíte, čo som vám urobil. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili ...**“. Teda nielen príklad v poníženosti (umývať nohy) ale aj príklad modlitby, ktorý predviedol v Getsemanskej záhrade. Lebo tu čítame: „**Tu Ježiš prišiel s nimi na pozemok, ktorý sa volá Getsemani a povedal učeníkom: „Sadnite si tu, kým odidem tanto a pomodlím sa**“. Vykúpenie ľudstva Kristovou smrťou bola veľká udalosť v dejinách spásy. A v Písme svätom máme zaznačené, že Ježiš sa vždy modlil a prosil svojho Otca na nebesiach, keď išlo o niečo dôležité. Tak tomu bolo aj pri zázrakoch - najmä pri vzkriesení Lazára: „**Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy vypočuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili**“.

Prvotní kresťania verili Kristovi, a zároveň verili aj v silu modlitby. Po smrti zradcu Judáša volia nového apoštola. Kandidáti boli dvaja: Jozef zvaný Barsabáš a Matej. Voľba nového apoštola sa začala modlitbou. Až po modlitbe lós padol na Mateja.

Hneď po príchode Ducha Svätého v podobe ohnivých jazykov apoštoli hlásajú vieru v Krista ukrižovaného a vzkrieseného. Darí sa im, ale nie bez veľkých obetí. Plnia sa slová ich Učiteľa - **mňa prenasledovali, i vás budú prenasledovať**. Proti tomuto zlu sa postavili modlitbou. Skutky apoštolov hovoria jasne: **„A keď sa pomodlili, zatriaslo sa miesto, na ktorom boli zhromaždení, všetkých naplnil Duch Svätý a smelo hlásali slovo Božie“**.

Modlitbou končili mučeníci aj pozemský život. Opäť nám o tom podávajú dôkaz Skutky apoštolov: **„Štefana kameňovali a on sa modlil“**. Po Štefanovej smrti sa aj prvý pápež - Peter - dostáva do väzenia. No modlitba Cirkvi mala väčšiu silu ako putá a reťaze na nohách Petrových a bola mocnejšia ako zámky na dverách a bdelosť strážcov.

To všetko dokáže modlitba Cirkvi, t.j. spoločenstva veriacich. Nemožno tu opomenúť slová Tertuliána, ktorý nás takto povzbudzuje k modlitbe: **„Ona víťazí nad Bohom, očisťuje previnenia, zaháňa pokušenia, odstraňuje prenasledovania, potešuje malomyselných, obveseľuje veľkodušných, živí chudobných, riadi bohatých, povznáša skleslých a upevňuje stojacich“**.

Kto sa rád modlí a používa modlitbu ako prostriedok spásy svojej nesmrteľnej duše, vie: **modlitbou sa nikdy neminieme cieľa** (pp Pavol VI).

Kto ako-tak pozná dielo a život veľkého teológa a učiteľa Cirkvi sv. Tomáša, myslel by si, že najprv musel veľa, veľa študovať. Iste. Sám však na otázku, odkiaľ berie toľkú múdrosť, odpovedá: **„Odtiaľto“** – a ukazuje na ukrižovaného Krista, pod ktorým sa nachádza kľakadlo, symbol modlitby.

Moderné spoločenstvá v Cirkvi nielen katolíckej ale aj v iných kresťanských cirkvách dávajú modlitbu do popredia. Schádzajú sa, spoločne sa modlia, spoločne čítajú Sväté písmo. Robia správne, pretože už sv. Augustín povedal: **„Ak čítaš Písmo sväté, hovorí ku tebe Boh. Ak sa modlíš, hovoríš ty sám k Bohu“**.

V modernom svete mnohí ľudia modlitbu zaznávajú. Považujú ju za zbytočnú. Nie však všetci. Do ktorej skupiny budem patriť ja, ukáže aj Pôstna doba. Na jej konci budem bilancovať, čo som dosiahol, akú mala silu. Či ju môžem porovnať s účinkami u prvých kresťanov. Či bola silnejšia ako putá a reťaze pokušenia, vášní, ktoré neobchádzajú ani kňazov – tak, ako ani diabol neobišiel Krista na púšti. Či mi bola dobrým pomocníkom v kňazskom apoštoláte. Či bude aj u mňa ako u sv. Štefana zároveň posledným skutkom pozemského života... Nech nás Pôstna doba, ktorú teraz prežívame, naučí vniesť do kresťanského života myšlienku veľkého vodcu Indie Mahatmu Ghándiho: **„Modlitba je kľúčom rána a zámkom večera“**. Potom, bratia a sestry, sa iste neminieme cieľa, pre ktorý sme stvorení a pre ktorý musel Ježiš toľko trpieť.

1. JANUÁR – SVIATOK BOHORODIČKY PANNY MÁRIE

Bratia a sestry, viera v Boha nie je ľahkou záležitosťou, akou sú napríklad povere, ktoré i dnes v rozkvetení vedy a techniky vedia zlákať moderného človeka, tak ako ho ľahko zlákať drogy, alkohol, hracie automaty. Ak mi oponuješ, povedz mi, prečo potom ľudia zaklopú na drevo, keď hovoria o šťastí, prečo majú nad dverami podkovu alebo v aute štvorlístok. Hovoria o poverčivosti ľudstva. Nevyžadujú skutky povere, ktoré by boli spojené s mravnými zákonmi. Ony nevydali žiadne desatoro ani päťoro.

Ale viera bez skutkov je mŕtva. Preto veriaci človek, ak verí, musí vieru dokazovať. A prinášať tento dôkaz spôsobuje ťažkosť v prijímaní viery, ťažkosť byť verný vo viere aj v skutkoch. Práve preto bludári špekulovali pri výklade tých článkov viery, ktoré spadajú do sféry zjavenia ako dogmy, teda tam, kde sa nepolemizuje, lebo **Boh prehovoril. Niet o čom pochybovať.**

Efezský koncil v roku 431 prehovoril: Preblahoslavená Panna Mária je Matkou Božou – je Bohorodička, lebo podľa tela **porodila telom učinené Slovo Božie** (S 113).

Aby sme pochopili, ako k tejto dogme prišlo, musíme sa vžiť do tej doby a do života Cirkvi v nej. Cirkev vtedy už vyše sto rokov žila v slobode – mala školy, biskupstvá, patriarcháty a 2 cisárstva: západné - rímske a východné - carihradské. Antiochia, metropola západnej Sýrie mala významných teológov, ktorí mali sklony k racionalizmu. Viera však musí byť záležitosťou tak citu ako aj rozumu, ona má človeka nielen viesť k Bohu, ale ho má s Bohom aj spájať v láske. Racionalisti často zabúdajú na živý cit lásky. Len si spomeňme na slová Ježiša, keď hovorí o Trojjedinom Bohu. Neuvádza dôvody, ale jednoducho hovorí: „**Ja a Otec sme jedno, pošlem vám Utešiteľa Ducha Svätého**“. Otec pri krste Ježišovom prehovoril: „**Toto je môj milovaný Syn, jeho počúvajte**“. Na začiatku 5. storočia sa rozšírila akademická debata na tému druhej božskej osoby. Podľa carihradských teológov treba v Kristovi vidieť dve osoby, božskú (logos) a ľudskú. V roku 428 sa antiochijský mních Nestórius stal carihradským patriarchom. Učil, že Máriu netreba uctievať ako Matku Božiu, lebo je matkou iba človeka Krista a nie božského Logos, ktorý prebýva v človekovi - Kristovi. Alexandrijský biskup Cyril upozornil

v pastierskom liste na Veľkú noc na tento blud a hneď podal správu aj pápežovi Celestínovi I. do Ríma. Pápež tohto biskupa poveril, aby urobil nápravu a ak by Nestórius odoprel bludu sa zrieknuť, hneď v Carihrade dosadiť iného, pravoverného biskupa. Ako to už býva, ani heretik Nestórius sa nechcel len tak ľahko vzdať bludu. Nahovoril cisára Theodozia II., aby zvolal Všeobecný snem. Počítal s nejednotnosťou biskupov a s podporou antiochijského biskupa Jána, ktorý nesúhlasil s Cyrilovými dvanástimi tézami proti Nestóriovi.

Koncil sa zišiel na Turíce do Efezu v Katedrále Panny Márie. Alexandrijský biskup Cyril podporený autoritou pápeža nemeškal s otvorením koncilu, hoci biskup Ján a jeho sýrski biskupi meškali. V prítomnosti 198 biskupov odsúdil nestoriánsky blud a carihradského patriarchu zosadil. Neskoršie prichádzajúci biskup Ján a jeho 43 biskupov so splnomocnencom cisára Theodozia otvoril protikoncil a vyhlásili biskupa Cyrila za zosadeného. - Vidíte, bratia a sestry, že keď sa do Cirkvi zamieša svetská moc, Cirkev trpí a narúša sa učenie a jednota? - Keď na koncil prišli aj delegáti pápeža, exkomunikoval biskup Cyril biskupa Jána a jeho prívržencov, a tak nastal rozkol. Prekvapený cisár schválil obidve synody. Čoskoro na radu nábožnej a múdrej sestry Pulcherie dal zosadiť Nestória a nahradil ho katolíckym pravoverným biskupom. Zrušil pritom aj zosadenie biskupa Cyrila. Cyril sa neskôr pomeril s biskupom Jánom, a tak dokázal, že nebol jeho nepriateľom, ale že mu išlo o jednotu Cirkvi a čistotu jej učenia. Toto je história, ktorá sa udiala okolo materstva Panny Márie. Vidíte, že ak človek prijíma vieru len rozumom, kam ho to môže zaviesť. ***Preto treba prosiť Ducha Svätého, aby sme rozumom poznali pravdy viery a srdcom milovali toho, ktorý nám rozum dal. Rozum v spojení s láskou neuvedie človeka nikdy do bludu, ale vždy bližšie k Bohu.***

Panna Mária počula slová: „**Počneš a porodíš Syna a dáš mu meno Ježiš**“. Keď sa Mária pýta, ako sa to stane, keď muža nepozná, hovorí jej archanjel: „**Moc Najvyššieho Ťa zatieni**“.

Slovo, ktoré sa stalo telom, nebolo len človekom ale aj Bohom. Preto je Panna Mária nielen Kristorodičkou ale aj Bohorodičkou. Lebo dieťa, ktoré sa z nej narodilo, už malo v sebe aj božskú prirodzenosť, nielen ľudskú. Sv. Tomáš Akvinský to povedal slovami: „**Na kríži sa skrylo samé Božstvo len**“. To Božstvo prišlo do tela Krista v okamihu počatia z Ducha Svätého, tak ako duša prichádza pri počatí človeka.

Neberme a nedajme zobrať našej nebeskej Matke to, čím ju Boh povýšil a obdaril pre spásu ľudstva. Nedostala to pre seba a pre svoju slávu. Obdarená je pre spásu celého Adamovho rodu. V jej pokore, v jej **fiat**, je jej veľkosť, lebo s vierou prijala slová archanjela Gabriela, ktorý jej oznámil posolstvo narodenia Božieho Syna Ježiša Krista.

ADVENT

Najvzrušujúcejšie chvíle v živote ľudstva sú tie, v ktorých niekoho, niečo očakávame – teda doba čakania. Takou dobou je aj advent. Preto malo svoje kúzlo a čaro nielen v minulosti, ale i dnes. Zachovalo sa o ňom aj veľa práností.

Prvý advent

- počiatok mal v raji, keď Boh po výroku trestov za neposlušnosť prvých rodičov prisľúbil Adamovi a Eve Spasiteľa slovami: „... **ono ti pošliape hlavu**“. Bol veľmi dlhý – nemožno presne určiť jeho trvanie. Preto sa v ňom skrývalo nebezpečenstvo zabudnutia. Ľahko sa mohlo stať, že vyvolený Boží ľud zabudne na Boží prisľub, hoci bol zapísaný v Starom zákone. Boh vzbudil prorokov, ktorí sa všemožne snažili, aby ľudia boli pripravení na tento príchod, lebo nevedeli dňa ani hodiny. Čas nastal.

Opravdivé Vianoce – Betlehem, ktorý bol prorokom predpovedaný, skutočne prijal Božie dieťa – Mesiáša Ježiša Krista.

Druhý advent

- prežívame krátko: len štyri týždne. Je však tiež veľmi dôležitý, a to ako obdobie spásy už nie pre celé národy, ale ako doba záchrany pre každého jedného z nás. Má byť preto obdobím čakania Ježiša Krista do života každého človeka. Natíska sa tu otázka, či aj my sme ochotní ako betlehemska maštal'ka prijať Ježiša pod rúškom chleba. Nemôžeme byť takí, ako obyvatelia mesta Betlehem, ktorí povedali: „... **nie, nie je miesta, všetko je obsadené ...**“.

Nech sa naše srdce stane jasličkami a duša prístreším pre Krista! S ním príde do srdca zároveň Božie kráľovstvo, láska Ducha Svätého a všetky jeho dary, ktoré budú zdrojom radosti, blaženosti. Život každého z nás sa bude uberať správnym smerom k Bohu a blížnemu. Veľkou osobnosťou prvého adventu bol Ján Krstiteľ. Neho Boh už v živote matky Alžbety povolal na výnimočnú úlohu: pripraviť ľudí, aby Krista prijali a zároveň im ukázať prisľúbeného, pravého Mesiáša Ježiša Krista: „**Hľa, Baránok Boží...**“.

Dôležitou osobnosťou adventu popri Jánovi Krstiteľovi je aj Panna Mária – matka Ježiša Krista. V nej skrze Ducha Svätého nebeský Otec zviditeľnil svojho Syna svetu. Boh dlho hľadal človeka – ženu, ktorá by mohla byť matkou Božieho syna. Našiel ju v osobe jednoduchej nazaretskej dievčiny.

Ani v dnešnom druhom advente Boh nehľadá výnimočných, skvelých, veľkých, mocných tohto sveta. Hľadá jednoduchých, skromných, pokorných ako bola nazaretská deva Mária, aby sa v nás mohol narodiť, a tak sa zviditeľniť skrze život

a lásku ľudí, ktorí berú advent veľmi vážne, svedomite. Sv. Ján apoštol napísal: „**Boh je láska**“.

Preto sa nedá dokonale zviditeľniť v neživých veciach ako sú obrazy či sochy, ale len v živých bytostiach. Láska v srdci človeka je zrkadlom Božej lásky.

V prvom advente si Ježiš prostredníctvom Jozefa a Márie hľadal prístrešok u Betlehemčanov. Nenašiel. Miesta nebolo. Vieme prečo: veľa cudzincov obsadilo príbytky, lebo v tom čase prebiehalo sčítanie ľudu. Dôvod pádny. V druhom advente ho hľadá mimo Betlehema u každého z nás.

Aj mne i tebe v adventom čase Ježiš zaklope na dvere života a spýta sa: „**Smiem vstúpiť?**“. Budem mať pre neho miesto v srdci? Ak sa nájde, budem cítiť realitu slov Starého zákona: **Maranatha – Príď, Pane. Emanuel - Boh s nami.**

Nezabudnime, že po advente nasledujú Vianoce. A každé sväté prijímanie je vianočnou udalosťou v srdci i duši človeku.

SVEDOMIE

Mnohí šoféri používajú navigátor, ktorý ich vedie k cieľu lepšie ako autoatlas. To, čo je pre vodiča navigátor, je pre každého človeka svedomie. Náš cieľ je jasný: **Boh**. Hovorí sa - **svedomie je hlas Boží v nás**. Teda Boh nás volá k sebe hlasom svedomia. Riman Cicero, orátor, tiež uisťuje: „**Svedomie je dar, nad ktorý sám Boh nedal ľudstvu nič božskejšieho**“. Sv. Augustín dopĺňa: „**Vo svedomí má svoje oko, svoje srdce, svoje ústa. Tam tresta a odmeňuje**“. Je v duši každého človeka tak veriaceho ako aj neveriaceho. Nie v tele. Nie je hmotné ako srdce, ale vždy hlásiace sa o slovo prostredníctvom výčitiek.

Preberme si niektoré udalosti zachytené v Písme svätom, aby sme lepšie pochopili existenciu, význam a cieľ svedomia.

1. Dávida si Boh vyvolil za vodcu židovského národa. Prorok Samuel ho pomazal za kráľa. Raz sa prechádzal po terase svojho paláca. Zbadal manželku vojenského veliteľa. Žiadostivosť tela i očí mu uspávala svedomie. Listom dal pokyn na zavraždenie Uriáša, aby si ju mohol vziať za manželku. Boh v ňom však skrze proroka Nátana zobúdza spiacie svedomie pomocou nádhornej balady o chudobnom a bohatom človekovi. Kráľ Dávid v nej rázne odsudzuje krivdu slovami: „**Je synom smrti, pretože sa dopustil tejto veci a nemal zľutovanie**“ (II. Sam 12, 5). Prorok Nátan zase nenecháva Dávida v pochyb-

nosti, preto hovorí: „**Ty si ten muž**“. Prebudené svedomie ho donúti povedať: „**Zhrešil som proti Pánovi**“ – činí pokánie. Čo bol prorok Nátan v živote kráľa Dávida, to je svedomie v každom človeku.

2. Ďalším príkladom je prorok Eliáš. Jezabel, manželka kráľa Achaba, zavádzala kult pohanského boha Bála. Poddaní Izraeliti si zvykali na nové náboženstvo pomaly. 400 kňazov slúžilo bôžikovi, len sám Eliáš blúdil krajinou, premýšľajúc nad neverou Izraela. Pomýlené svedomie - komu slúžiť - napráva obetou na hore Karmel. Súkmeňovcov pozýva k obete slovami: „**Dokedy budete kuľhať na dve strany?**“ - Pochybné robí istým, lebo svedomie je dokonalé vedomie. Národ sa presvedčil, komu treba slúžiť. Čo bol prorok Eliáš na hore Karmel, to je svedomie v nás.

3. Do tretice musím spomenúť posledného proroka Jána Krstiteľa. Písmo sväté o ňom hovorí: „**Hlas volajúceho na púšti**“. Inak by sme mohli povedať: **hlas svedomia národa**. Zástupy ľudu prichádzajúce k rieke Jordán sa pýtali: „**Čo máme robiť?**“ Nebál sa samému kráľovi Herodesovi povedať do očí: „**To nie je tvoja manželka**“. Jeho hlas bol ako výčitky svedomia. Preto musel zomrieť. Nevydáva sa za Mesiáša, hoci o ňom boli mnohí presvedčení, že to je on. Nenecháva ľudí v pochybnosti, zreteľne hovorí: „**Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta**“. Ján Krstiteľ pripravoval cestu Kristovi. To isté robí aj svedomie v nás. Pripravuje cestu, aby Boh mohol vstúpiť do domu nášho života.

Bruno Ferrero v jednej knižke píše o karaváne na púšti, ktorú prepadli zbojníci. Žiadali si ako obeť jedného z nich, lebo inak všetci tu na mieste zahynú. Keďže všetci boli príbuzní, len vodca, ktorý cestu dobre poznal, bol cudzí, toho obetovali. Zbojníci ho vzali so sebou a utiekli. Zostali sami. Blúdili púšťou, až od hladu a smädu zahynuli v jej útrobách. - **Svedomie je vodca. Ak ho obetujeme, zahynieme v púšti života. Vidíme to okolo seba...**

Ferrero opisuje aj inú udalosť. Miestny farár v nedeľu oznámil farníkom, že sa bude konať pohreb. Pohreb farnosti, lebo bola akoby mŕtva. Ľudia boli zvedaví, preto prišli vo veľkom množstve. Ešte toľko ľudí v kostole nevidel ako na domnelom pohrebe farnosti. Do rakve na dno dal zrkadlo. Vyzval veriacich, aby sa šli pozrieť naposledy na mŕtvu farnosť v rakve. Ľudia obchádzali truhlu. Boli veľmi prekvapení, keď videli svoje tváre. Pochopili, čo im chcel farár povedať. Farnosť ožila. - **Svedomie je vodca a zrkadlo**. Kdesi som čítal: „**Svedomie je ako dobrý strážny pes, šteká na každého zlodēja**“.

Zase sa vrátim k Cicerovi, ktorý nám hovorí: „**Je pravý zákon, správny rozum, ktorý súhlasí s prirodzenosťou, objíma všetko ľudstvo a je nemeniteľný, večný. Tento zákon nesmieme meniť, ani kúsok z neho ubrať, ani ho nemôžeme odmietnuť. Ani senát, ani ľud nemajú moc rozviazať nás zo záväznosti tohto zákona. Nepotrebujeme hľadať nikoho, kto by nám ho vysvetlil alebo objasnil. Je tiež v Ríme i v Aténach. Je to zákon jediný, večný, nemeniteľný, všetky národy i storočia zaväzuje. Je spoločný pán a majster všetkých. Boh to je, ktorý tento zákon dal a ho aj vyhlásil v živote každého človeka.**

Ako kňazi často sme v pozícii proroka Nátana, aby sme prebudili spiace svedomie

mnohých ľudí; proroka Eliáša, aby sme ukázali ako on, kto je ten pravý Boh – Stvoriteľ a kto je len bôžikom, ktorého sme stvorili my sami, aby nás zbytočne netrápili výčitky svedomia, proroka Jána Krstiteľa - teda povedať pravdu a čo treba robiť, aby Boh nad nami vyriekol slová: „**Toto je môj milovaný syn, v ňom mám zaľúbenie**“. Preto my kňazi musíme mať vypestované svedomie pomocou duchovného života, ako to hovorí čínsky filozof Meng-tsi: „**Maj čisté svedomie, aby si mohol zdvihnúť oči k nebu, a na zem sa pozrieť bez hanby**“.

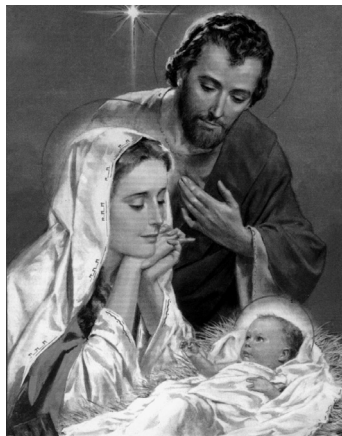
VIANOČNÝ PRÍHOVOR

O niekoľko dní si sadneme s celou rodinou ku štedrovečernému, sviatočnému stolu. Modlitbou Pána začneme tradičný stolový obrad. Atmosféra v jedálni bude celkom iná ako po ine večere, lebo budú Vianoce. Dobre to vystihol náš slovenský básnik Andrej Sládkovič, keď napísal:

V i a n o c e

**starým mladosť navracajú
mladým nesmiernu radosť dajú
do rodných chalúpok deti privádzajú
nepriatelia ku sebe vľúdne slovo majú
stratení synovia tiahnu k svojmu kraju
prehrmené roky ľudia spomínajú.
Tú najkrajšiu pieseň pery zaspievajú
to najkrajšie zo srdca ľudia rozďávajú
takú čarovnú moc len Vianoce majú.**

Iste sa nám vo vnútri duše natíska otázka:

„Odkiaľ Vianoce takú čarovnú moc vzali?“

Známa a obľúbená pieseň nám dáva odpoveď:

Ježiško, Láska, Boh - Syn. - Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.

Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou. Dostali sme moc stať sa Božími deťmi.

Áno, bolo to malé betlehemské dieťa, ktoré svojím narodením otvorilo vnútro Boha celému ľudskému pokoleniu Adama a Evy, aby aj ono po toľkých stáročiach opäť nielen zacítilo, čo je láska, ale aby konečne v tejto láske žilo. Narodenie Ježišovo rozlialo po celom svete lásku Božiu, aby bola zdrojom radosti a šťastného života medzi nami ľuďmi. Žiaľ Vianoce sa mnohým z nás stali už len symbolom, čím boli kedysi, už nie sú dnes. Malé betlehemy pod stromčekom, koledy na Štedrý večer z CD vravia mŕtvou rečou, čo sa kedysi udialo v Betleheme. Znie nám to ako v rozprávke. Ťažko z nej vybrať, čo by obohatilo a skvalitnilo náš život v tomto moder-

nom svete. Ktosi raz povedal: „**Vianoce bez Krista sú len pozlátkou**“. Neprežívajme ich len ako tradíciu čohosi. Nech sú pre mňa i pre teba originálom tých betlehenských, ktoré spojili nebo so zemou, anjelov, pastierov a všetkých ľudí dobrej vôle. Betlehemska mašťaľka urobila miesto malému dieťaťu - Bohu.

My zase urobme v srdci miesto živému chlebu – Bohu. Len týmto spôsobom sa medzi nás môže dostať Kristova láska ako kedysi v Betleheme pod spôsobom maličkého dieťaťa.

Aby láska v našich rodinách nevládla len počas Vianoc, ale po celý život, aby darčeky neboli len prejavom bontónu, ale opravdivej lásky v našom srdci, aby drahé dary nedýchali chladom a ľadom nášho srdca, aby aj malé dary boli prejavom veľkej, obetavej, nezištnej lásky.

Aby tieto Vianoce 2007 boli zdrojom lásky, obetavosti, radosti medzi nami v obci i farnosti aj počas celého nastávajúceho Nového roka 2008.

PÔST

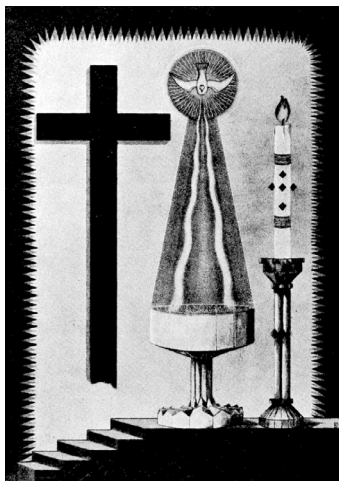

Ruku na srdce: ani jednému z nás nie je príjemné slovo **pôst** alebo **diéta**. Preto aj vo chvíľach choroby, keď ide o bolesti alebo o život, často skúšame akési šťastie, lekárov klameme: áno držal som. No laboratórne výsledky hovoria o opaku. Keby to bolo v našich rukách i v našej moci, iste by pôst a diéta zmizli zo života aj zo slovníka.

Pôst je taký starý, ako je staré ľudstvo samo. Už po svojom stvorení i umiestnení do raja (záhrady hojnosti, ako to my často chápeme) počuli naši prví rodičia Adam a Eva: „... **zo všetkých stromov v záhrade môžete jesť, len zo stromu, ktorý je uprostred raja nesmiete jesť.**“ Zákaz bol zároveň pôstom - odriekaním. Prarodičia neposlúchli vôľu nebeského Otca, ale priklonili sa na stranu klamstva diabla. Pôst porušili, jedli. Chvilkové odriekanie by im osožilo oveľa viac ako prestúpenie vôle Božej. Poznali to hneď: cítili strach, bolesť, námahu a nakoniec smrť. Diabol dosiahol svoje. Na pokrme zo stromu poznania dobra a zla docielil:

pohrdli Stvoriteľom a nie stvoreným. Stvoriteľa zavrhlí a stvorenie prijali do svojich rúk i žalúdka. Sv. Pavol apoštol komentoval takéto konanie slovami: „... **brucho sa im stalo bohom**“.

To sa stalo v živote prvých rodičov.

Čo teraz? Ako omyl života napraviť? - Preto ľudia konali často pôsty. Pôstom presvedčili nielen seba, ale aj Boha. Pohrdame stvoreným preto, aby sme sa neodvrátili od Stvoriteľa.

Tak v Starom ako i v Novom zákone pôst bol a bude vždy dôvodom dôkazu **Boh nadovšetko**.

Človek by sa nemusel postiť, keby neboli dôvody vzhľadom na choroby, etiku - náboženstvo. To sú časté príčiny, prečo sa aj moderní ľudia postia.

Pohanské náboženstvá s mnohobožstvami sa nikdy nepostili z náboženských dôvodov. Naopak, svojich bohov oslavovali tzv. *bakchanáliami*, hostinami s bohatými stolmi jedla a pitia. Postili sa vtedy, keď si chceli svojich bohov udobriť - podľa antického názoru, že bohovia sa zmocňujú človeka prostredníctvom jedla. V Starom zákone u Židov je už pôst postavený na vyšší stupeň: Postia sa nielen vtedy, keď cítia, že Boh je ďaleko od nich, ale aj vo chvíľach pred vážnymi udalosťami. Spomína sa Mojžiš, že keď mal dostať Tabule desatora, 40 dní sa postil. 40ročné putovanie púšťou je vlastne pôstne obdobie, keď nemali čo jesť a piť. Taktiež za hriechy, ktorými odvrátili od seba lásku Božiu, držali pôst. Príkladom je mesto Ninive, ktoré sa postilo od najmenšieho až po najväčšieho, od najmladšieho po najstaršieho, od kráľa až po poddaných. Sodoma a Gomora zahynuli, lebo pôstom sa nekajali, no Ninive zostalo, lebo pôstom jeho obyvatelia presvedčili Boha o svojej vernosti. **Boh je na prvom a stvorenie na druhom mieste života Ninivčanov**. Aj kráľ Dávid je nám vzorom, že pôst pritiahne Boha bližšie k človekovi.

V Novom zákone už pôst nadobúda celkom inú hodnotu, lebo aj sám Ježiš Kristus sa postil 40 dní na púšti. Ten istý diabol, ktorý kedysi prvých ľudí oklamal, aj dnes chce urobiť to isté. Z kameňov urobiť chleby, aby zase stvorenie prevýšilo Stvoriteľa. Akoby zabudol, že Ježiš je tiež Stvoriteľom. Diabol vedel, že Kristus má dôležitú úlohu. Chcel oddeliť to, čo je od večnosti na večnosť jedno - jeden Boh, jeden Pán. Adam a Eva boli oklamaní, že ak budú jesť zo zakázaného ovocia, budú ako Boh. Ak by Ježiš poslúchol diabla, uprednostnil by stvorenie pred Bohom, lebo aj diabla ako anjela stvoril Boh. Diablom sa stal neskôr, neposlušnosťou voči Bohu. Kristov pôst je príkladom pre nás všetkých, ako sa brániť aj voči zlému duchu, ktorý nám chce ponúknuť len pozemský chlieb namiesto Boha. Tento zlý duch sa nedá premôcť ničím iným ako len modlitbou a pôstom, čítame v Písme svätom.

Prvky pôstu

Židia, než sa začali postiť, sypali si popol na hlavu. **Popol** znamenal poníženosť a ničotu človeka. Boh povedal v raji: **prach si a na prach sa obrátiš**. Praotec Abrahám povedal Bohu: **som prach a popol**. Židia sa počas pôstu obliekali do vrecoviny. Vrecovina bola rúchom drsným, nepohodlným. Nejedli mäsitý pokrm a aj množstvo jedla hralo dôležitú rolu.

V Novom zákone máme len symbolické sypanie popola na hlavu, akési označenie začiatku pôstnej doby. Drsné rúcho - vrecovinu nepoznáme. Hoci mnohí kresťania z horlivosti nosili a nosia drsné rúcho. No Cirkev vždy svojim veriacim odporúča:

pôst, modlitba a almužna.

Pôst: Každý, kto dovŕši 21. rok života je povinný až do veku 59 rokov postiť sa,

čiže len raz za deň sa najesť dosýta. Zdržovať sa mäsa je povinný ten, kto zavŕši 14. rok života. Čo nejesť: mäso cicavcov a vtákov. Ryby sú dovolené. U východnej cirkvi sa neje ani mlieko, maslo, masť, vajcia, syry, krv - skrátka ani produkty z týchto zvierat.

Modlitba: Je to rozhovor medzi človekom a Bohom. Teda modlitbou dokazujem opäť dôležitosť Božej prítomnosti v ľudskom živote: závislosť nie otrockú, ale synovskú. Dobré dieťa nepovie: - **som hladný, mamička, prosím si chlieb. Vyriekne akúsi strelnú modlitbu, aby ho dostalo.** V takejto forme chápme, prečo nám Cirkev odporúča modlitbu ako istý druh pokánia. Uvedomiť si v tejto pôstnej dobe, že tu je niekto dôležitejší ako som ja, ako je svet okolo nás. Je tu Boh. S ním sa musím rozprávať, ak niečo chcem, ak niečo potrebujem alebo chcem dosiahnuť. **Bezo mňa nič neurobíte** - povedal Ježiš. Cirkev nám v tejto dobe veľmi odporúča vhodné modlitby ako pôstny skutok. Sú to ľudové pobožnosti k svätým ranám, litanie ku Krvi Ježišovej a Krížová cesta. Krížová cesta ako pobožnosť sa spomína v 17. storočí v Španielsku. Odtiaľ ju kapucíni rozšírili do Talianska, neskôr do Francúzska a celej Európy. Zmysel tejto pobožnosti je **spájať vlastné utrpenie s Ježišovým a učiť ho v nás trojom vykúpenia. Čerpať v ňom silu, nádej a vytrvalosť.**

Almužna: Na Západe to veriaci robia tak, že i v nedeľu v pôstnej dobe majú jednoduchý, skromný obed. Výťažok zisku oproti honosnejšiemu obedu dávajú na dobročinné ciele tak cirkevné ako i svetské. Ak nám nie sú ľahostajné slová Písma svätého: **almužna prikrýva množstvo hriechov**, musíme ju právom pokladať za dôležitý prvok pokánia, ktoré z nás sníma hriechy čiže prekážky, cez ktoré nemôže láska Ducha Sv. prejsť k nám a naša láska naspäť k nebeskému Otcovi. Preto sa odporúča ako pôstny prvok kajúcnosti.

My kresťania nikdy nebudeme pohŕdať pôstom ako tí, čo nemajú vieru. Vždy bude prvkom, ktorým presvedčím Boha i seba: Najprv bol a je Boh až potom všetko, čo mi dal, aby som žil dobre a šťastne na tejto zemi. To musím nielen veriť, ale i dokázať. Dobrovoľný a úprimný pôst je toho dôkazom. Mnohí sa postime (držíme diétu) pre zdravie a pekný tvar tela. Je to chvályhodné. Klobúk dolu. Ale staroba im napokon vezme to, čo po desaťročia odriekaním nadobudli.

Večnosť však nikdy kresťanovi nevezme, čo po desaťročia odriekaním budoval: **Boh môj a všetko moje.** Len potvrdí správnosť toho, čo aj lekári hovoriajú pacientovi: vidíte, oplatilo sa aj trocha zriekať, nie iba užívať.

Kiež by nám to povedal aj sám Pán Ježiš pri stretnutí sa s nami vo večnosti!

Keď pozeráš na nový dom, povieš si - stála tá námaha zato.

Keď študent drží diplom v ruke pri promócií, povie si - stála tá drina zato.

Keď raz budeme v nebi, povieme si - mala pôstna doba význam, oplatilo sa postiť.

Nech aj táto Pôstna doba je schodíkom alebo rebríkom do neba k nebeskému Otcovi pre mňa i pre teba!

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA

Bratia a sestry, mnohí ste mali možnosť prechádzať sa v zimnom období vo Vysokých Tatrách. Mrzlo a niekoľko centimetrov vysoká vrstva snehu príjemne vrždela pod nohami. Bola to nádherná zimná idyla. Chladná, mrazom stvrdnutá zem nám nedávala istotu, že sa o niekoľko mesiacov premení na zelený koberec. Až jarné slniečko ukázalo svoju moc i silu. Akoby zázrakom vytiahla z nej vegetatívny život. Trávička i prvé kvietky snežienky hovoria: ani chlad, ani mráz, ani zima nepoložili vegetatívny život na máre: **sme tu, žijeme**.

Ani Mária Magdaléna neverila, že mŕtve ľudské telo by mohlo vstať z mŕtvych. Preto povedala apoštolom: „**Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položiť...**“ (Jn 20,2).

Na jej mieste by sme konali podobne. I pre nás je zmŕtvychvstanie človeka neuveriteľné. Máme telesné orgány, ktorých funkcia - činnosť je veľmi dôležitá pre život tu na zemi. Ak len funkcia čo len jedného z nich vypovedá poslušnosť, prestane fungovať- nastáva smrť ako definitívny koniec telesného života. Nik ešte nevstal z mŕtvych, aby dokázal, že tomu tak nie je. Iba Ježiš, Boží Syn ležal len tri dni v hrobe; potom vstal z hrobu. Týmto činom potvrdil to, čo kedysi povedal, keď išiel vzkriesiť Jairovu dcéru: „**Nezomrela, len spí**“.

Ak človek zaspí a neprebudí sa, hovoríme: zomrel.

Ak človek zaspí a prebudí sa, hovoríme: spal.

O Ježišovej smrti môžeme hovoriť ako o spánku. Skrže Ježiša môžeme hovoriť aj o svojej smrti ako o spánku.

Človek má aj duchovné prvky, ktoré sú veľmi potrebné pre život každého z nás;

nimi sú: **rozum, vôľa, svedomie, duša**. Preto nám ľuďom nie je neznámym pojmom duchovnosť, večnosť, láska atď. Neznámym pojmom by nemala byť ani **nesmrteľnosť**.

Ale dedičný hriech nás hlboko vtlčil do zeme. Boh povedal: „**Smrťou zomrieš. Prach si a na prach sa obrátiš**“. Ak by nebolo Kristovej smrti a Zmŕtvychvstania, naveky by sme splynuli s prírodou, stali by sme sa jej súčasťou. Slová žalmistu by zneli ako nekrológ plný výčitiek Bohu - Stvoriteľovi: „**Či Ťa prach môže velebiť alebo hlásať tvoju vernosť?**“ (Žalm 30).

Boh nechcel, aby sa splnilo to, čo povedal po nešťastnej rajskej udalosti Adamovi a Eve - **Prach si a na prach sa obrátiš**.

Boh chcel, aby človek stvorený na Jeho obraz a podobu bol súčasťou Jeho večnej lásky, ktorá je

zároveň aj podstatou večného života v nebi. Preto nebeský Otec nielen svojho Syna Ježiša vzkriesil k životu, ale vzkriesi aj nás, Ježišových bratov a sestry - svoje deti.

Hovoríme o slnku, ktoré v jarné dni vyťahuje vegetatívny život zo zeme, že je mocné. O čo mocnejšia je láska Božia - veď je nekonečná! Ona stvorila slnko.

O čo väčšiu silu musí mať Stvoriteľ ako stvorenie! Preto na konci sveta bude táto nekonečná, nesmierna Láska vyťahovať z prírody to, čo stvorila, vykúpila i posvätila.

Čo dedičný hriech tlačil do zeme, Božia láska zo zeme vytiahne. Nebude to exhumácia, premiestnenie na lepšie, viditeľnejšie miesto. Nie mŕtvych, ale živých nás pritiahne ku sebe. Pretože Boh nie je hrobom, cintorínom, krematóriom mŕtvych tiel, ale spoločenstvom lásky, ktorá vychádza od živého a prichádza k živému. Ježiš svojim apoštolom a cez evanjelium aj nám hovorí: „**Boh nie je bohom mŕtvych, ale živých**“. Celý tento proces nazývame vzkriesením. Pribeh procesu nechajme na Pána Boha. Trojjediný Boh svojou prozreteľnosťou našiel spôsob, ako si vziať zo zeme, čo mu právom prináleží. Dôležité je, že smrť nebude smrťou, ale spánkom. Pravda, nebudú to len tri dni ako u Krista. Nevieme, možno dnes, zajtra, možno to budú veľmi dlhé obdobia. Zapamätajme si, ten čas príde na konci sveta, ako to povedala Marta Ježišovi: „**Viem, že vstane v posledný deň pri vzkriesení**“.

Ako kresťania prežívame Veľkonočné sviatky pomocou liturgie. Obrady, lekcie, modlitby, prosby, to všetko nám pripomína svetovú udalosť vzkriesenia Krista. Ony mi povedia veľa, ak nebudem iba divákom, náhodným pozorovateľom - ako zvyknú byť niektorí veriaci - len na veľké sviatky. Posilnia vieru mne i tebe. Nech sa stane ich prostredníctvom istejšou, presvedčivejšou! Istota a presvedčenie nás budú posilňovať ku skutkom viery, aby sme si boli istí, že tak ako Kristus aj my budeme vzkriesení.

Svedectvo Ježišovho zmŕtvychvstania nás bude povzbudzovať v nádeji, že láska Otcova nás nenechá naveky splynúť s prírodou, ale zostaneme v spoločenstve s Ním a Otcom v Duchu Svätom.

Liturgia sv. omše vrcholí svätým prijímaním, pri ktorom sviatostný pokrm je liekom večného života v nás: „**Kto je moje Telo a pije moju Krv bude žiť naveky**“.

Vniknime do hĺbky tejto veľkonočnej liturgie aktívnou účasťou na nej, aby nám premenila smrť na spánok, tento pozemský, časný život na večný.

Aleluja, aleluja, aleluja, chváľme Boha za nesmierny dar večného života v nebi!

Za dar vzkriesenia, ktoré je pre nás svedectvom, posilnením viery, aby sme sa nad krátkosťou pozemského života nezarmucovali ako tí, čo nemajú nijakú nádej, keď cítia blízkosť smrti. Nech ma uistí Kristovo zmŕtvychvstanie, aby som si ako Jób bol istý: „**Som presvedčený, že môj Obranca žije a posledný sa zdvihne zo zeme. Tu v koži vlastnej postavím sa vzpriamený a zo svojho tela Boha uvidím. Vtedy ho ja, veru, ja sám uvidím. Moje oči ho uzrú, a nie iný...**“ (Jb 19,25). Amen

VIGÍLIA VENI CREATOR SPIRITUS!

Bratia a sestry, túto invokáciu nepoužívame len v deň Sviatku Ducha Svätého, ale v každú chvíľu, keď chceme prosiť Ducha Svätého o pomoc alebo o jeho dary – múdrosť, silu, radu, poznanie atď. Prečo práve jeho? Prečo nie Syna alebo Otca, prečo práve Ducha Svätého?

Premýšľajme! Boh na začiatku časov stvoril tento nádherný materiálny svet. Vložil doň viditeľné i neviditeľné poklady, ktoré ešte ani pretechnizovaná doba neobjavila. Budú ešte po mnohých rokoch predmetom bádania, skúmania. Prejde ešte mnoho stáročí, aby sa všetky poklady zjavili ľuďstvu.

Tak ako my pokladáme našich dávnych predkov za primitívnych, lebo nevedeli zužitkovať všetky

dary Božie, tak budeme možno i my v očiach našich potomkov primitívnymi ľuďmi. Lebo objavia to, čo sme my nestačili alebo čo sme rozumom nepochopili.

Všetky materiálne bohatstvá nám Boh dal vo stvorení sveta. Niečo zjavil, niečo ukryl. Len múdrosťou a rozumom si vydobývame nerasty, energie, skryté našim zmyslom a poznaniu. Aj v staroveku poznali základy elektriny, len ju nevedeli využiť v takej miere ako my dnes.

Preto nemôžeme Boha prosiť, aby nám dal materiálne veci stvorené na začiatku sveta. My môžeme Boha len prosiť, aby nám dal dary Ducha Svätého, aby sme si pomocou nich vedeli v zemi či vo vesmíre nájsť a zužitkovať nerasty a energie v prospech nášho života.

Nielen pomocou ďalekohľadov, skúmviek, mikroskopov, družíc, práci vo výskumných ústavoch objavuje človek skrytý svet. Je to aj Duch Svätý, ktorý svojimi darmi pomáha človeku, aby mal úspech. Nie nadarmo čítame v Písme svätom: „**Začiatkom múdrosti je bázeň Božia**“ a ďalej sa modlíme k Duchu Svätému: „**Vyšli Ducha svojho a všetko bude pretvorené a obnovíš tvárnosť zeme**“. Keby naši predkovia spred stáročí vstali z mŕtvych, neverili by vlastným očiam. To však sú zázraky ľudí, to je dielo Ducha Svätého.

Každý z nás už videl huslistu. Keby nemal sláčik, nezahral by žiadnu melódiu. Husľami je človek, sláčikom jeho nadanie. A rozum človeka, ktorý vytvára melódie, to je Duch Svätý.

Preto je veľmi dôležité, aby človek spolupracoval s Duchom Svätým. Aby všetko, čo človek vytvorí, mu nebolo na škodu ale na ošoh. Lebo je veľa vecí, ktoré človek vytvoril nie na ošoh života, ale na jeho zánik. Bez pomoci tretej Božskej osoby často sa nám tvárnosť zeme pretvára v púšť. Ekológia nás varuje.

Sv. Bazil hovorí: „**Duch Svätý účinkuje stále, po všetky doby od Turíc až do konca sveta rovnako, ako rovnako svieti slnko. Ale neosvecuje všetky miestnosti domov a bytov rovnako, lebo nie všetky obloky sú rovnako veľké alebo otvorené**“. Ak ľudia chcú, aby v nich Duch Svätý účinkoval, musia sa mu čo najviac otvoriť, aby lúče jeho milosti vnikli plnou mierou. V plnej miere budú potom v ľudoch účinkovať aj jeho dary - **múdrost', sila, rada, poznanie, umenie, bázeň božia, pobožnosť**.

Aká bude potom tvárnosť zeme, pýtam sa ťa, brat a sestra?? Daj si odpoveď sám. Aká je bez Ducha Svätého?? Pozri sa okolo seba! Aká je, keď človek spolupracuje s Duchom Svätým?? Pozri na prvých kresťanov, na skutky apoštolov, pozri na kresťanské spoločenstvá, nazri do života svätých, pozri na Cirkev...

Nestačí vedieť čítať, písať, počítať, ovládať cudzie jazyky, treba vedieť aj náboženstvo – aby sme poznali Ducha Svätého a jeho moc lásky, darov, zázračnej sily.

Áno, brat a sestra, človek sa musí učiť aj náboženstvo. Ono nás preváža na ten druhý breh života. Nepoznať teológiu ako vedu znamená niekedy stratiť celý život.

Albert Einstein povedal: „**Veda a náboženstvo si neprotirečia**“.

Nech si neprotirečia ani v mojom a tvojom živote, brat a sestra. Nech sa dopĺňajú. Ak sa budú dopĺňať v našich životoch, aj tam tvárnosť života povedie nie ku katastrofe ale k pokroku.

Každá doba zaznamenala svoje pokroky, na ktorých potom stavali a stavajú generácie. Nech i naša doba pomocou darov Duch Svätého je dobou pokroku, aby naše potomstvo malo na čom budovať šťastie a blaho tak pozemského ako aj večného života. Amen

SVÄTODUŠNÁ NEDEĽA

Bratia a sestry, niektorí ľudia tvrdia a zároveň aj hlásajú večnosť hmoty, a teda aj večnosť hmotného sveta, čo popiera moderná veda. Iní zasa veria: svet vznikol, má svoj počiatok - podľa axiomy **každý účinok má svoju príčinu. Nihil fit sine causa**. Tou príčinou bol Boh.

Nie ako jeden Boh v jednej osobe, ale **ako jeden Boh v troch osobách: Otec, Syn a Duch Svätý**.

Láska medzi Otcom a Synom vydáva svedectvo, že Boh nie je mŕtvy, ale živý. Teda bola a bude vždy svedectvom Božieho života. Keďže je dokonalá, nemôže byť egoistická - samolúba. Preto sa Láska (Duch Svätý) v čase vymanila akoby z útroby Trojediného Boha a spolu od počiatku

času z ničoho stvorila s Otcom i Synom oboje tvorstvo **duchovné i hmotné**, totiž anjelov a svet. (IV. lat. a I. vat. koncil).

Duch Boží vytvoril svojou silou všetky podstaty a formy, tvary prvkov, rastlín a stromov, vtákov, rýb a zvierat i ľudských bytostí, plné účelnosti, zákonitosti a krásy.

Stvorenie môžeme pokladať za otvorenie sa Boha a prijatie všetkých rozumných tvorov do seba, aby platilo, čo povedal sv. Pavol apoštol: „**V Bohu žijeme, hýbeme sa a sme**“.

Z toho nám vyplýva, že láska Božia sa stala princípom, kauzou stvorenia anjelov, ľudí i vesmíru.

No nie všetky stvorenia túto lásku prijali a opätovali. Tak tomu bolo u anjelov i u našich prvých rodičov. Mnohí anjeli si povedali: „**Nebudem slúžiť**“. Pýchou si vytvorili najhorší stav, aký môže v živote existovať: **pocit, že nik ma nemiluje a ja zase nedokážem, keby som aj chcel, nikomu prejavíť lásku**. Človek, nie vlastnou vinou, ale z podnetu zlého ducha odpadol od Božej lásky. Adam a Eva nevyužili dostatočne dary Ducha Svätého - **múdrost', radu i silu**. Preto sa dali zlákať klamstvom diabla: „**Budete ako Boh**“. Po hriechu sa stali ako sám diabol: odkázaní sami na seba. Diabol dosiahol svoje. Zničil lásku medzi Bohom i človekom a odišiel. Po odchode diabla prichádza Boh hľadať skrytého Adama a Evu. Nie preto, aby ich potrestal, ale aby im oznámil, čo ich v budúcnosti čaká: **drina, bolesť, smrť, ale napokon spása**. Stali sa obyvateľmi pekla. Do neba nemali žiadnej nádeje. Boh ju dáva prvým rodičom príslubom **protoevanjelia** o budúcom Mesiášovi, ktorý bude potomkom Adama skrze ženu. V príhodnom čase sv. Joachimovi a sv. Anne Boh požehnáva dievčatko menom Mária. Pri výchove dieťaťa využili dary Ducha Svätého - **bázeň Božiu a pobožnosť** -, čo v našich rodinách málo využívame pri výchove svojich detí. Preto Boh zhladal na mladú dievčinu - pannu.

Archanjel Gabriel zvestuje posolstvo - vôľu nebeského Otca, či sa chce stať matkou jeho Syna. Mária prijala vôľu Božiu, len nechápala, ako ju uskutočniť. Preto jej Gabriel ďalej vysvetľuje: „**Duch Svätý zostúpi na teba a moc najvyššieho ťa zatieni, počneš a porodíš syna**“ (Lk 1,36). Duch Svätý u Panny Márie konsekruje - posväcuje **materstvo**. Nestáva sa len matkou syna - človeka. V spoluúčasti s Ním stáva sa **kolískou** Bohočloveka Ježiša Krista. Nie, ako mnohé dnešné moderné mamičky - **rakovou** svojich vlastných detí.

Bohužiaľ v dnešnej dobe znesväcujeme materstvo ženy, a to napriek tomu, že v Písme svätom je napísané a môžeme si i dnes prečítať: „**Adam nazval svoju ženu menom Eva, život, lebo sa stala matkou všetkých živúcich**“ (Ge 3,20).

Počatie Syna Božieho v živote Panny Márie skrze Ducha Svätého je svedectvom, že nebeský Otec znova pozýva potomkov prvých rodičov do svojho života. Aby sme cítili a mali pocit, že vo stvorení svete nie sme sami, že nás Boh miluje. V tej najväčšej drine, lopote, v ťažkej práci bude nám zem rodiť aj trnie, a bodľacie, ako to bolo povedané v raji Adamovi a Eve. Ale láska Ducha Svätého bude zalievať celoživotnú prácu, aby sme videli Božie požehnania na poliach pozemského života. Veď Ježiš po svojom nanebovstúpení poslal na Zem ochrancu Ducha

Svätého: „**Otec môj vám pošle iného zástancu, aby bol s vami naveky - Ducha pravdy**“. Lož nám sama od seba ide v ústrety; pravda sa pred nami skrýva, preto ju musíme hľadať. Tento ochranca je dnes, brat a sestra, veľmi potrebný. Demokracia, v ktorej žijeme, nám dáva veľa dobrého, ale aj veľa zlého. Dala nám slobodu viery, ale aj veľkú zodpovednosť, aby sme neboli veriacimi len v chráme a mimo neho žili sťa pokrstení ateisti. U mnohých dnešných kresťanov **nie život, ale len krst robí rozdiel medzi vierou a neverou**. Aby tomu tak nebolo v mojom i tvojom živote, každý z nás musí byť nie **muchou**, ktorá sadne na každé smetisko - hnojisko. Čo si pod tým predstavujem: nie všetko vidieť, počuť, čítať, užiť, prežiť a veriť: „áno, je to pravda, tak je to, je to skutočná pravda, čo je na tom zlé?“.

Byť **včelou**, ktorá sadne len na taký kvet, ktorý jej posluží pri tvorbe sladkého, liečivého medu. Ona nech je naším príkladom: vybrať si, čo mi osoží pre vieru, nádej i lásku voči Bohu a ľuďom. Mucha prináša zo smetiska bacily, baktérie, pôvodcov chorôb. Včela prináša sladký nektár, aby z neho urobila med.

Nech Duch Svätý mne i tebe, brat a sestra, pomôže, aby sme neboli ako muchy bacilonosičmi, lebo by sme ohrozovali svoj život i život tých, s ktorými žijeme pod jednou strechou, v jednom spoločenstve. Nech sme hľadačmi pravdy ako včely, aby sme boli na slávu Bohu a na osoh svetu, ako sľúbili pri krste za nás rodičia. Nech sa demokracia nestane hrobom viery, nech ju sloboda vierovyznania zoceľí, aby sa stala viditeľnou, akou bola láska Ducha Svätého u prvých kresťanov:

„Pozrite, ako sa milujú“.

Duch Svätý povzniesol Máriu k svätosti, stala sa svätou. To isté chce urobiť aj s nami. **Posvätiť nás. Čo je to svätosť?** - Ťažko vyjadriť slovami jej podstatu. Iste budeš so mnou súhlasiť, ak ti poviem - **je to pozdvihnutie prirodzenosti človeka do nadprirodzenosti Boha**. Ako rieka, ktorá sa vlieva do mora, nie je už riekou, ale súčasťou mora, tak aj svätec je človekom, ktorý sa stal zároveň súčasťou Božieho života.

Vysvetlime si to na tomto výstižnom príklade: Ak slza spadne na zem, stane sa blatom. Ak ju pozdvihneme a pozeráme na ňu v jase slnečných lúčov, javí sa ako diamant. Niečo podobné je to i s nami ľuďmi. Ak svoju ľudskú prirodzenosť necháme padnúť k zemi a cieľom života bude hmota, pôžitky tela, len čas medzi narodením a smrťou - žiadna večnosť, potom sa z človeka stáva blato. Je súčasťou hmoty, ako to povedal Boh: „**Prach si a na prach sa obrátiš**“. Ak ľudskú prirodzenosť pozdvihneme hore k Bohu do svetla Ducha Svätého, bude sa skvieť ako diamant.

Prorok Samuel je svedkom, že to je pravda. Povedal kráľovi Šaulovi: „**Zostúpi na teba Pánov Duch a premeniš sa na iného muža**“.

Dovoľ mi, brat a sestra, ešte jeden príklad. Šaul mal dobrého zbrojnoša - mladého Dávida. V boji proti nepriateľom sa mu darilo. Šaulovi nie. Závisť ho pritlačila k zemi. Nevidel, že Boh je viac na strane Dávida ako na jeho. Spoznal to až vtedy, keď sa s pomocou Božou dostal do jeho rúk. Dávid si vážil pomazaných Pánom, nezabil ho. Kráľ Šaul zasol nad jeho šľachetnosťou: „**....máš šľachetné srdce...**“ Po šľachetnom srdci túžime všetci. Ako ho dosiahnuť? Samo od seba sa ním

nestane. Ak srdce zahodím na zem vášní, pýchy, žiadostivosti, stane sa blatom. Hore srdcia k láske Ducha Svätého, aby sa v ňom rozlievalo. Ona z neho potom urobí vzácny diamant.

Duch Svätý nám dáva ovocie, ktorým sú **láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť**.

Ovocie rastie na strome. Každý z nás je stromom, ktorý rodí. Pýtam sa: „Aké ovocie?“ - S pocitom hanby musíme povedať: „Zlé“. Spovednica a výčitky svedomia sú toho dôkazom. Ak chceme byť stromom s dobrým ovocím, nestačí skutok iba počať. Zostať iba pri túžbe. Treba ho, pokiaľ to od nás závisí, **donosiť, porodiť, uskutočniť**.

Ako Panna Mária vyslovila svoje **áno v spolupráci s Duchom Svätým**, tak aj ja, i ty, brat a sestra, musíme pri tvorbe svätosti povedať svoje **áno** Duchu Svätému, nechať ho v sebe žiť, aby v nás vytvoril jeden nádherný život, za ktorým nebudeme v starobe banovať, ale Bohu ďakovať. Kiež by sa stali realitou môjho i tvojho života slová sv. Bazila Veľkého:

Od Ducha Svätého pochádza radosť, ktorá nikdy nekončí.

Odtiaľ je trvalé spojenie s Bohom.

Odtiaľ je podobnosť s Bohom.

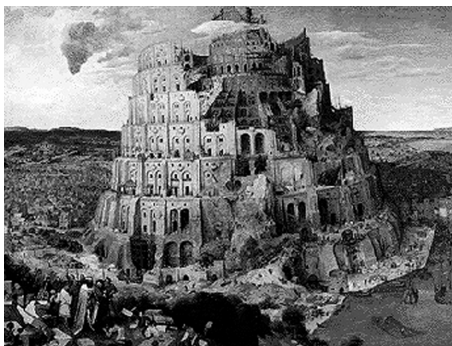
Odtiaľ je aj to, od čoho vyššie si ani želať nemožno: že sa stávaš bohom.

Amen

31. NEDEĽA CEZ ROK (Mt 23, 1-12)

Bratia a sestry, už naši predkovia nám zanechali príslovie **najprv pýcha, potom pád**. Týmto príslovím chceli poukázať na to, že každého, kto si zakladá na pýche, čaká poníženie. Ani Kristus nevzdával hold ľuďom, u ktorých zbadal pýchu. - Ako ťažko vojde boháč do kráľovstva Božieho, taký boháč, ktorý je pyšný na svoje bohatstvo!

A teraz sme v evanjeliu počuli a hovorí i nám: „**Kto sa povýši, bude ponížený a kto sa poníži, bude povýšený**“.

Sv. Gregor hovorí: „**Pýcha je viac ako hlavný hriech. Je matkou všetkých hriechov**“.

Zamyslime sa: Prečo diabol, ak chcel našich prvých rodičov Adama a Evu odlúčiť od Boha, prečo nepoužil iný hriech ako pýchu? Veď mohol vniesť medzi nich hnev, nenávisť, tak ako to

mnohokrát býva v našich rodinách, medzi mužom a ženou. Neuspel by. Hoci by to bol hriech, nemal by také ďalekosiahle následky ako hriech pýchy, lebo v nej pramenia všetky hriechy. Diabol, ako čítame vo Svätom písme, bol ľstivejší, pokúšal: „**Budete ako Boh**“. Prevýšiť Boha – myšlienka, ktorá sa ihneď ujala v duši rodičov. Brat a sestra, ani my by sme v tú chvíľu nekonali inak. Byť viac ako som teraz, to je i v nás.

Diablovou pýchou zapálení siahli po tom, čo ich môže urobiť podobnými Bohu. Použili svoju slobodnú vôľu. No použili ju v službách pýchy. Potom nastal pád. A mali možnosť uvažovať, čo je človek v skutočnosti oproti Bohu. Prach a popol. Chceli byť bohmi a stali sa ľuďmi s vášňami. Ľuďmi vedenými zakaleným poznáním, ktoré v človeku stále podnecuje boj medzi ničotnosťou a plnosťou, ktorú mali v raji.

A tak sa kvôli pýche začína nová éra ľudstva rozdeleného hriechom nevery. Synovia matky Evy sú synmi svetla a tmy. Začína sa etapa, v ktorej vládne hnev a nenávisť voči bratom ako bol hnev Kaina voči Ábelovi.

Pýcha sa stala, ako hovorí sv. Ján Vianey, retiazkou pre ruženec všetkých neresťí. V stavbe babylonskej veže nie je navonok v Písme sv. vidieť, že ide o hriech pýchy voči Bohu. Ale Hebreji pokladali babylonskú vežu za symbol ľudskej pýchy. Stavba veže predstavovala stelesnenie arogancie voči Bohu. A tak vidíme, že pýcha aj tu zanechala svoje dielo: nejednotnosť a chaos.

Obdobie od augusta 1792 do októbra 1795 vo Francúzku tiež zanechalo zvrät. Konvent zrušil kráľovstvo a vyhlásil republiku. Kráľa Ľudovíta VI. postavili ako občana Ľudovíta Kapeta pred súd, tak ako aj kráľovnú Máriu Antoinettu. Oboch popravili. Konvent sa snažil rýchlo a rázne odkresťančiť Francúzsko: 7. novembra 1793 kresťanstvo úradne zrušili a aby ľudia predsa len v niečo verili – ustanovili kult rozumu. Vrcholom blúznenia bolo, keď na oltár v chráme Notre Dame posadili „bohyňu rozumu“, ktorú stvárňovala operná speváčka. Uctievali ju orgiami.

A my sa teraz len pýtame: „Kde je tá speváčka, predstaviteľka rozumu?“ – prach a popol. „Kde sú tí, ktorí chceli republikánskymi dekadami zničiť cirkevný kalendár? Vymazať z dejín Krista?“... V chráme Notre Dame na tróne znova sedí Matka Božia. Ľudia opäť uctievať rozum, lenže už nie ľudský - obmedzený, pyšný na svoje vedomosti, ale rozum nekonečný, večný - božský. Uctievať Božiu múdrosť, ktorá riadi svet a všetko, čo je v ňom. Aj tu sa potvrdilo pravidlo, že pýcha vládne krátko a pokora večne.

Pozrime sa na ďalší zjav v histórii ľudstva – na prípad Napoleona. Stal sa konzulom Francúzska. Jeho brat Jozef Bonaparte si podmanil Rím a vyhlásil republiku. Pri Anjelskom hrade postavili sochu slobody a pápeža - 80-ročného Pia VI. - zajali, potupili a zosadili. Len smrť ho vyslobodila z útrap. Po víťazstve nad Rakúšanmi v Marengu mal Napoleon snahu rokovať s pápežom Piom VII. Dal sa aj korunovať. Pápež Pius VII., keď ukončil obrad pomazania olejom, chcel vložiť Napoleonovi na hlavu kráľovskú korunu. Tu však Napoleon vo svojej pýche a hrdosti, že nad ním neexistuje nijaká moc, vzal korunu z ruky Svätého otca a sám si ju dal na hlavu. Po korunováci zhabal pápežský štát a zrušil konkordát z roku 1801. Ťažko

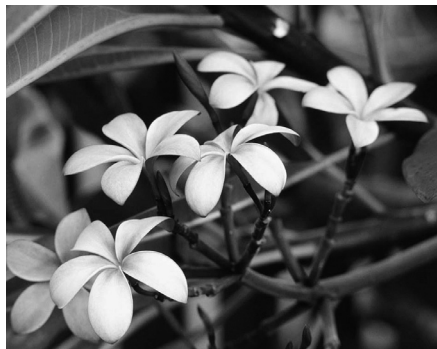
chorého pápeža Pia VII. dal dopraviť pre väčšiu istotu do Francúzska. Myslel si, že osobným rokovaním bude môcť Svätého otca pohnúť k ešte väčším ústupkom. Pius VII. aj podpísal 11 preliminár, článkov, čo neskôr ofutoval, lebo väčšina kardinálov s nimi nesúhlasila. Chcel znova rokovať s Napoleonom, ale už k tomu nedošlo. Vojnové šťastie opustilo pyšného cisára a politická situácia sa zmenila. Po porážke pri Lipsku bol Napoleon ochotný vrátiť pápežovi slobodu. A pri strate polovice Francúzska a Talianska ho prepustil na slobodu. Pius VII. sa vracia za jasotu celého sveta do Ríma a Napoleon podpisuje abdikáciu a odchádza do vyhnanstva na Ostrov sv. Heleny, kde i zomiera. Pius VII. zabudol na všetky krivdy a všemožne sa staral o zmiernenie osudu svojho utlačovateľa. V tuhom zápase s Napoleonom Pius VII. mravne zvíťazil. A my sa pýtame: „Kde je pyšný Napoleon? Kde je jeho sláva?“... Ponižil Svätého otca Pia VII., ale už za svojho života na vlastnom tele pocítil, čo je to poníženie...

Brat a sestra! Pýcha je v živote človeka sprevádzaná pádom poníženia a pokorenia. Pýcha je i predsieňou nevery. Videli sme to na príkladoch z Písma svätého ale i z dejín ľudstva. Nemysli si, že nevera ľudstva je syntézou vedeckého bádania a presvedčenia, že ona je nájdením skutočnej pravdy. Nie. Je produktom pýchy, za ktorou nasleduje pád ľudstva – a nielen v mravnom živote. Amen

ZAMYSLENIE LETNÉ

Nastal čas dovoleniek, kedy každý z nás aspoň na chvíľu vypne, aby si oddýchol po celoročnej namáhavej telesnej či duševnej práci. Z pretechnizovaného sveta počas dovolenky vkročíme do prírody, ktorá nám poskytne to, čo našim prvým rodičom Adamovi a Eve. Pobyt a prechádzky prírodou v nás zanechajú nezabudnuteľné spomienky, cennejšie ako samotné fotografie z dovolenky. Uložené v hlbínach našej duše často ich vyťahujeme spomínaním na krásne chvíle, prežité v náručí matky - prírody.

Využime prírodu nielen ako prostriedok na zaslúžený oddych. Na dovolenke máme možnosť veľa premýšľať aj o veciach, o ktoré sme nejavili záujem alebo na ktoré sme nemali čas kvôli zamestnaniu. Otvorme oči nielen tela, ale aj duše. Tak, ako ich má otvorené akademický maliar, keď chce na kúsok plátna zobraziť panorámu prírody, ktorá pred ním odhaľuje svoje tajomstvá krásy.

Často budeme hľadiť na číru vodu

mora či jazera. Budeme pozeráť dole. Na hladine čistej vody budeme zhora vidieť nádhernú oblohu. Poučná analógia pre každého z nás. Pozerám dole na Zem (prírodu) a vidím Boha. Stvorenie odhaľuje svojho Stvoriteľa.

Sv. Pavol apoštol poučuje rímskych kresťanov slovami: „**Jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí**“ (Rim 1,20). Tu musím spomenúť aj slová francúzskeho matematika a filozofa Blaisa Pascala: „**Príroda sa vyznačuje dokonalosťami, aby dokázala, že je dielom Boha. Nedokonalosťami, nedostatkami, aby sa vedelo, že je iba jeho obrazom**“. Po stvorení sveta i človeka Boh povedal prvým rodičom: „**Podmaňte si ju a panujte**“ (Gn 1, 28). Príroda by nemala byť naším otrokom. Ani nástrojom, ktorý po použití zahodím. Je darom, ktorý má byť osožný všetkým jej obyvateľom od stvorenia až do konca vekov. Neuctievať ju: nie je bohom. To by bol panteizmus. Využívať ju a chrániť si ju, aby život človeka niekoľko desiatok rokov strávený v jej náručí bol pre každého z nás prejavom lásky toho, kto nám ju daroval!

Ak takto budem hľadiť na prírodu nielen počas dovolenky, ale po celý svoj život, potom budem nútený poďakovať sa Stvoriteľovi za nádherný a nesmierny dar. Príroda je bibliou o Bohu, ale i cesta k Nemu. Vedec Blais Pascal to pochopil. **Stotožňujem sa s ním aj ja?**

SV. JÁN KRSTITEĽ

Bratia a sestry, človek môže poznať pravdu a vôľu Božiu cez zjavenie, udalosti a ľudí, ktorých Boh v každej dobe posielal medzi nás, aby nám svojim životom, hlásaním ukázali cestu k Bohu. Mnohí už vekmi upadli do zabudnutia, mnohí ešte žijú v srdciach národov a sú stále pre všetkých svetlom sveta. Sú naďalej svedomím doby. Pápež Lev VII. (937) v liste k francúzskemu episkopátu sa takto sťažuje: „**Za našich dní nastali nebezpečné časy, láska ochladla a neprávosť sa rozmohla, že takmer všetok poriadok sa rozvrátil. Zdá sa, že pre náboženstvo neostáva už takmer nijaké miesto**“.

Vtedy začal pôsobiť Duch Svätý cez sv. Odonu, opáta kláštora v Cluny, centre duchovného života v Európe. Keď v Európe protestanti bludárstvom i odbojnosťou voči Rímu trhali Cirkev, Boh vzbudil ďalšieho muža viery, nové svetlo pre Indiu, Japonsko, Mys Dobrej nádeje - sv. Františka Xaverského (1552). Čo Cirkev doma stratila, to cez sv. Františka na Východe našla.

Najväčšia udalosť dejín bola, je a bude príchod Mesiáša Ježiša Krista. Preto si jeho príchod vyžadoval aj muža podľa slov samého Spasiteľa: „**Hovorím vám, medzi narodenými zo ženy niet väčšieho nad Jána Krstiteľa**“. Bol Bohom vyvolený, aby pripravil Kristovi cestu do ľudských srdiec i do ľudských dejín spásy. Na otázku ľudí: „**Čím len bude tento chlapec?**“ - Boh cez anjela dal odpoveď: „**Jeho narodenie poteší mnohých... už v matkinom lone bude plný Ducha**

Svätého, mnohých synov Izraela obráti k Bohu. On sám pôjde pred ním s Eliášovým duchom a mocou, aby obrátil srdcia otcov k synom a neveriacich k múdrosti spravodlivých i pripravil Pánovi dokonalý ľud“. Nik z nás nemôže pochybovať o veľkosti sv. Jána Krstiteľa. Tiež sa s údivom pýtame: **„V čom spočívala, kde mala korene autorita Jána Krstiteľa?“** - V evanjeliu sa dočítame, že žil veľmi skromne, viedol pustovnícky život. Nosil drsný odev

z ľavej srsti, prepásaný koženým opaskom. Každodenným pokrmom mu boli kobyľky, lesný med. Ďalej sa dozvedáme o jeho pokore slovami: **„Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi“**. Odoprel si spoločnosť, priateľov, známych, býval sám v púšti, aby ho nič na svete neodpúťovalo, nelákalo, nepriťahovalo, lebo celý chcel patriť Bohu. Teda radikálne pracoval na svojom osobnom zdokonalení, lebo chcel sám horieť, aby mohol iným svietiť na ceste k Bohu. Stal sa úspešným ohlasovateľom prisľúbeného Mesiáša. Mnohí za ním prichádzali. Mnohí sa skrze neho obrátili.

Teraz sa od sv. Jána Krstiteľa prenesme do našej situácie. Som presvedčený, že každý z nás denne sa modlí **Verím v Boha**. V tejto modlitbe odriekame: **... Sedí po pravici Boha Otca všemohúceho. Odtiaľ príde súdiť živých a mŕtvych....** Skutky apoštolov nás uisťujú: **„Tento Ježiš, ktorý bol od vás vzatý do neba, príde“** (Sk 1,10). Iste premýšľaš, kto bude pri jeho druhom príchode predchodcom. Kto bude plniť úlohu Jána Krstiteľa? Bude to muž - novozákonný prorok - naplnený duchom Jána, ako kedysi on sám pôsobil duchom Eliášovým? Zbytočne by sme si lámali hlavu, kto bude potom predchodcom. Ježiš si už určil, ustanovil. Účinkuje už teraz: **je ňou jedna, svätá, katolícka, apoštolská Cirkev**. Cirkev – spoločenstvo – mystické telo Kristovo. V rukách držiac samého Baránka – Spasiteľa, v Eucharistii ukazuje a v skutku ho aj dáva za pokrm pre večný život.

Ján v Jordáne krstil vodou, preto povedal: **„...Ja vás krstím vodou... no po mne prichádza mocnejší ako som ja, On vás bude krstiť Duchom Svätým“** (Lk 3,16). Sv. Ján myslel na Krista. No v plnej miere sa dajú jeho slová aplikovať aj na Cirkev. Vskutku je mocnejšia, lebo krstí vodou i Duchom Svätým. Po krste platí pre každého: **„...dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče“** (Rim 8,15). Ján ohlasoval príchod **Spasiteľa všetkým** Adamovým synom poznačeným dedičným hriechom. Cirkev ohlasuje príchod **sudcu všetkým**. Spasiteľom bude len niektorým, ktorí nebudú poznačení hriechom, ale odetí v rúchu milosti ponesejú palmu víťazstva nad zlým duchom. Toho premohli Kristovým odpustením vo Sviatosti pokánia a stálym sebazapieraním, ktoré sľubovali pri každej svätej spovedi: **„Budem sa snažiť už viac do hriechu neupadnúť“**. Ján Krstiteľ odpovedal na otázky ľudu: **„Čo máme robiť?“**. Cirkev tiež radí každému

z nás: „***Ved' čo je také kráľovské, ako keď duch podriadený Bohu vládne nad svojím telom? A čo také kňazské, ako zasvätiť Pánovi čisté svedomie a na oltári srdca mu denne prinášať nepoškvrnené obety viery, nádeje a lásky?***“

(Nový katechizmus, str. 209). Povedal som, že Ján bol autoritou; tak i Cirkev je autoritou dneška. Táto autorita neznamena nadvládu, aby každý jednotlivec bol poddaným. Cirkev je našou služobnicou. ***Jej autorita je autoritou služby*** (R. Guardini). Je hlasom na púšti, ako bol sv. Ján Krstiteľ: na púšti hriechov, ktoré ju nútia dakedy povedať tvrdú pravdu každému z nás, ako kedysi povedal tvrdú pravdu života sv. Ján Krstiteľ Herodesovi - To nie je tvoja manželka - i za cenu, že aj nej môžu zoŕať hlavu. Pravdou je, že je ľahšie zmeniť, obrátiť iného ako seba samého. Túto pravdu života už dávno potvrdil dobyvateľ Alexander Veľký: „Dokážem rozkázať vojakom, veliteľom zmeniť svet, ale sebe nedokážem ani rozkázať, ani zmeniť“. Mnohí, ako nás poučili dejiny Cirkvi, radšej opustili matku Cirkev, ako by mali zmeniť svoje zmýšľanie, či život. Hľadali macochu, ktorá im dodnes nahrádza Kristom ustanovenú Cirkev. Chybou je, že i dnes sa nájdu ľudia medzi nami, ktorí ju odmietajú slovami: „Načo je, čo mi môže dať?“. Cirkev im po materiálnej stránke okrem charitatívnej činnosti nič nemôže dať, ale ich môže zbaviť hriechov, sprostredkovať večný život v nebi. Sv. Ján Krstiteľ nepovedal príkre slová Herodesovi len preto, aby ho kritizoval, karhal a napomínal, zhadzoval jeho kráľovskú autoritu. Povedal mu ich preto, aby si zachránil večný život, aby žil skutočne ako opravdivé Božie dieťa. Herodes a Herodias nepochopili správne Jánove slová, preto ho zavraždili sŕatím hlavy. Svätý Ján musel zomrieť. I dnes mnohí ľudia nechápu Cirkev. Zapamätajme si: len Kristova Cirkev, ktorá spĺňa všetky predpoklady jej zakladateľa Ježiša, môže ľudstvo zachrániť pred ničivým a ponižujúcim otroctvom, aby moderný človek nebol otrokom svojej doby. Nehľadáme novú Cirkev (macochu) len preto, že nám vstupuje do svedomia. Prijímame pravdu, ktorú hlása. Nehľadáme akúsi dokonalú cirkev skrze dokonalých biskupov, kňazov. Vo vnútri svojho bytia jej nezotínajme hlavu, aby sme dokázali, že aj bez nej je život možný. Je. Ale aký život, brat a sestra? Sám život je svedectvom tohto omylu mnohých veriacich aj neveriacich. „***Kto hľadá dokonalú cirkev, trpí na detskú chorobu kresťanov. Dokazuje tým, že nepozná seba i svoje slabosti. Inak by bol šťastný, že je jej dieťaťom***“ (J. Rinderknecht).

Mnohí ľudia si osvojili nový štýl života, vybrali si niečo z antického ***ede, bibe, post mortem nulla voluptas. - Jedz, pi, po smrti žiadna slasť***. Pôžitkárstvo, hedonizmus je na dennom programe v živote mnohých z nás. V kostole sme kresťanmi, no mimo neho už novodobí pohanovia. ***Prví kresťania zmenili z antiky prevzatý štýl života na kresťanský, my kresťania na antický***. Nedajme sa pomýliť. Je pravda, že v iných cirkvách sa pohodlnejšie žije, ale ťažšie zomiera. V Kristovej zase ťažšie žije, o to ľahšie zomiera, lebo láska k nej je zároveň kľúčom do Božieho kráľovstva. Platilo v minulosti, platí i dnes a bude až do konca sveta platiť - ***Kto nemá Cirkev za matku, nemá Boha za otca***.

Cirkev je v dnešnej dobe ako sv. Ján Krstiteľ; je predchodcom Ježiša Krista, keď príde druhýkrát.

Brat a sestra, dovoľ otázku: - Ku komu mám ísť, aby ma zbavil pocitu viny, hriechu, ktorý je továrňou na utrpenie? K psychiatrovi, psychotronikovi, jasnovidcovi alebo k Cirkvi? Ona nám skrze biskupov a kňazov s láskou často hovorí: „...**Chod', odp-úšťajú sa ti hriechy. Viac už nehreš, aby sa ti neprihodilo ešte horšie**“. Vzdávajme vďaka Bohu, že nám dal takú matku, väčšiu ako Ján Krstiteľ, ktorá nás s láskou priamo po smrti odovzdá do rúk nebeského Otca v jeho kráľovstve. Amen

SVIATOK SV. PETRA A SV. PAVLA

Bratia a sestry, dnešný sviatok nás akosi povzbudzuje, že Boh nevyberá za svojich spolupracovníkov len dokonalých, bezúhonných ľudí, ale aj slabých, krehkých, nespoľahlivých. Sv. Peter a sv. Pavol sú toho jasným dôkazom.

Ježiš chváli Petra: „**Lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec**“ (Mt 16,16), lebo jasne, zreteľne pred svojimi rovesníkmi vyznal: „**Ty si Mesiáš, Syn živého Boha**“ (Mt 16,17). O niekoľko mesiacov Peter zapiera, že je Jeho učeníkom.

A sv. Pavol vo viere v starozákonného Boha prenasleduje kresťanov. Pri Damasku však zistil, že nejde správnou cestou života a napráva svoj omyl apoštolskou činnosťou. Neprenasleduje Cirkev, aby ju zničil. Buduje ju pomocou horlivého apoštolátu.

Keď sa zamýšľame nad životom dnešných oslávencov, môžeme zistiť, že k Bohu nevedie rovná cesta. Rovnou bola v prvých dňoch stvorenia ľudskej bytosti. Ale prvotný hriech vytvoril mnohé križovatky, ktoré nás môžu zmýliť. Na nich sa môžeme ľahko minúť cieľa. Práve na križovatke musí vodič uvažovať - ísť priamo, odbočiť doprava alebo doľava? Tak to je aj na križovatke ľudského života.

Večer na nádvorí Peter stál akoby na križovatke, na ktorej mal ísť priamo k Ježišovi, ale on odbočil: „**Nepoznám toho človeka**“. Pohľad Ježišov ho usmernil, vrátil sa ku Kristovi: „**Vieš, že Ťa mám rád**“. Láska vyjadrená nielen slovami, ale skry-

tá v srdci, vrátila ho na správnu cestu. Vidíš, brat a sestra, že i napriek veľkým omylom Ježiš neváha zveriť vysoký úrad ako je zastupovanie Jeho samého do rúk sv. Petra. Dáva mu veľkú moc - hospodárenie aj s nebeským bohatstvom: „**Čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi**“ (Mt 16,19).

Pre sv. Pavla sa zase mesto Damask stalo rozhodujúcou križovatkou, kde neodbočuje, ale vydáva sa správnou cestou ku Kristovi. Ježiš vo zjavení Ananiášovi hovorí: „**Len chod', lebo som si ho vyvolil**“

(Sk 9,15). Slabí, krehkí, hriešni ľudia stávajú sa spolupracovníkmi - apoštolmi Ježiša Krista.

Vodiči donedávna používali ako pomôcku automapy. Pomocou nich sme mohli v neznámej krajine ľahšie dôjsť do cieľa. Ale aj pri starostlivom sledovaní mohli sme sa ľahko pomýliť. Stratili sme nielen čas, ale i peniaze. Múdri ľudia vymysleli spoľahlivý aparát: navigátor. Bez omylu nás cez mnohé križovatky, kraje, mestá a obce dovedie k cieľu. Automapa je akoby **viera v Boha**. Navigátor je zase ako **láska k Bohu**. Zahodíme teda automapu viery: nemyslím to doslovne, aby som sa stal ateistom. Myslím v tom Pavlovom štýle: viera, nádej pominú, ale láska zostáva. Vo viere sa človek môže ľahko zmýliť. Môže ľahko odbočiť čiže zmeniť vieru v niečo iné, môže sa stať fanatikom. Zoberme si preto navigátor lásky, tá nás bezpečne a iste dovedie ku Kristovi, aby sme mu slúžili tak ako dnešní oslávenci. Skrze ňu aj my povieme ako sv. Pavol: „**Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus**“. Brat a sestra, prosme pri tejto sv. omši apoštolov národov, aby sme aj my ako oni **v minulosti slabí vo viere, v prítomnosti i v budúcnosti boli silní v láske k Bohu**. Amen

SV. CYRIL A SV. METOD

Bratia a sestry, ak lekár povie pacientovi - pozrite, výsledky sú veľmi zlé; dal som vám drahé lieky, absolvovali ste mnohé vyšetrenia, už neviem, čo s vami robiť..., cíti, že lekár mu nedal žiadnu nádej ani vieru. Psychicky i telesne chradne. Nakoniec podľahne smrti. A opačne: lekár hovorí chorému - pozrite, výsledky síce nie sú ideálne, predsa sú dobré; ešte stále lieky užívajte a dosiahneme spolu úspech... Pacient dostal nádej i vieru - budem zdravý. Je plný optimizmu, lebo verí: nad chorobou zvíťazím, budem zdravý.

To, čo je lekár pre pacienta, boli sv. Cyril a sv. Metod pre Slovanov. Preto ich nazývame **vierozvestcovia**. Neprišli na územie Veľkej Moravy, aby ju pozdvihli ekonomicky či politicky. Na to dal Boh našim predkom rozum a všetko nerastné bohatstvo skryté v útrobach slovanskej zeme. Dobre vedeli, že im treba vieru, lásku a dary Ducha Svätého: rozum, silu, múdrosť, radu, poznanie, pobožnosť, umenie. Pomocou nich dosiahnu úspechy v politike aj v ekonomike. História je toho dôkazom. Vytvorili samostatný štát Veľkomoravskú ríšu.

Vierozvestcovia neprišli na územie nevercov. Bolo síce pohanské, ale aj kresťanské. Východofranskí kňazi a misionári tu budovali kresťanstvo, ale v nemeckom jazyku. Bolo veľkým nebezpečenstvom, že kresťanstvo sa stane lanom, ktoré ich bude ťahať do Východofranskej ríše, aby neskôr boli jej súčasťou. O niekoľko storočí by Slovania existovali len ako dávna história – minulosť.

Nemali ani v úmysle urobiť zo Slovanov vazalov byzantského cisárstva.

Chceli, aby naši predkovia boli slobodným národom. Sloboda je úrodnou pôdou,

v ktorej môže vyrastať bohatá úroda vzájomného porozumenia, úcty jeden voči druhému, aby sa pomocou kresťanských kniežat dosiahli dobré výsledky v politike ako aj v sociálnej oblasti pre celý národ. Cieľ misie zamerali na vieru v Boha. Preto ich pastorácia na novom území bola spojená s ťažkosťami i obetami. Naši predkovia nemohli nevidieť tú veľkú obetu prinášanú v mene Boha aj za nich. Cestovanie do Ríma ku Sv. otcovi, nepravdivé obžaloby z bludárstva; dokonca sv. Metod bol uväznený...

Už počas ich života sa ukázala prvá úroda. Mali svojich žiakov: sv. Gorazd, sv. Naum, sv. Klement, školy, výchova kňazského dorastu. Hlavne veriaci slovanský ľud, ktorý nielen rozumel, ale predovšetkým videl: toto sú praví poslavia nádeje a viery, ktorú po stáročia budú potrebovať, aby si zachovali svoju identitu, jazyk, vlasť i lásku k Bohu.

V mnohých chrámoch sa dnes spieva **-Dedičstvo otcov zachovaj nám, Pane.** Toto dedičstvo nie je len slovenská krajina ako domy, lesy, hory, lúky, orná pôda, ale je to naša viera zasiata v poli duše každého jednotlivca. Ak by si zdedil po rodičoch dom, pýtam sa ťa, brat a sestra, či by si sa len modlil: Bože nedaj, aby zub času, živelné pohromy zničili to, čo mi rodičia poručili? Iste nie. Obetavou prácou by si sa pustil do obnovy dedičstva. Teda: Boh a my ľudia spolupracujeme na dôkladnej obnove toho, čo sme zdedili. Tak isto s pomocou Božou musí spolupracovať každý z nás na dedičstve po sv. Cyrilovi a sv. Metodovi: na viere v Trojjedného živého a pravého Boha.

Abý dejiny niekedy neučili - **Kedysi aj Slovania existovali v Európe.**

Mnohí ľudia si myslia, ba sú presvedčení, že ekonomika je spasiteľom národa, že dobrý politik je záchrancom štátu. Nie. Viera je spasiteľom. Sv. Cyril a sv. Metod a celý náš slovanský národ sú toho dôkazom: ak národ stratí vieru v Boha, stratí svoju identitu, vlasť, slobodu i svoj jazyk. Preto prosme Boha, prosme našich vierozvestcov: **Dedičstvo otcov zachovaj nám, Pane!** Brat a sestra, aké dedičstvo nám má Pán zachovať? Dedičstvo viery:

veriť, že po zlom príde dobro,

veriť, keď je núdza najväčšia - pomoc Božia najbližšia,

veriť, že smútok sa premení na radosť (Jn 16,20),

veriť, že Pán ochraňuje všetkých, čo ho milujú (Žalm 145,20),

veriť Bohu, ktorý povedal: nezanechám ťa, ani neopustím (He 13,5).

Urobme všetko, čo bude v našich ľudských silách, aby ľahostajnosť, náboženská nevedomosť, prílišné lipnutie v materiálnych veciach pomaly ale iste neničili to, čo oni láskou, veľkými životnými obetami, slovom i skutkami do nás zasiali.

Uistíme ich nádherným kresťanským životom, že misijné roky ich života neboli márne ale požehnané na ich duchovných deťoch, ktoré pomocou Kristovho evanjelia v cudzej zemi Veľkej Moravy duchovne zrodili! Amen

SV. MÁRIA MAGDALÉNA

Mária Magdaléna bola modernou ženou svojej doby, ako sú dnes mnohí z nás.

Po prvé: chcela byť mocná tohto sveta, čiže mať dobré postavenie. V skutočnosti aj mala. Temperamentnosť, šarm, pôvabnosť i dobré majetkové zabezpečenie ju zaradili medzi vyššiu vrstvu obyvateľov mestečka Magdaly. Po druhé: žiť v stálej radosť, blaženosti. To jej zase zabezpečili pôžitky tohto sveta: konzumný spôsob života - dobré jedlo, nápoje, spoločnosť obdivovateľov, ktorí sa postarali o príjemnú zábavu. Tieto akcidenty (akcidentom sa vo filozofii označuje to, čo zmyslami vnímame) do jej života vtiahli podstatu blaženosti - som veľmi šťastná. Šťastie cítila viac telesne ako duchovne. Oblažilo ju iba dnes, na druhý deň už cítila prázdnotu. Preto musela každé ráno začínať znova - loviť ďalej. Pomocou šťastia či náhody, aby nový deň nebol poznačený smútkom alebo prázdnotou.

Pri stretnutí s Kristom spoznala, že i duša môže prijať duchovné akcidenty, ako sú láska k blížnemu, milosrdenstvo, súcitiť s inými, priateľstvo, skromnosť, štedrosť atď. Ony vtlačia podstatu duchovnej blaženosti priamo do duše človeka.

Evangelista Marek v hlave 16 verš 9 uvádza: „**Ježiš z nej vyhnal sedem zlých duchov**“. Teda zničil v nej odpustením sedem hlavných hriechov, ako ich poznáme z katechizmu: pýchu, lakomstvo, smilstvo, závisť, obžerstvo, hnev a lenivosť. Odpustenie, nie odsúdenie jej samej spôsobilo, že začala v sebe všetko prehodnocovať v tele i v duši. Zistila, že blaženosť tela má veľkú nevýhodu oproti blaženosti duše: Telesná blaženosť trvá dočasne. Narodí sa, rastie, napokon zomiera. Duchovná blaženosť má svoje narodenie, rastie tak do veľkosti ako aj do času, ktorý nazývame pojmom večnosť.

Správne poznanie hodnôt medzi duchovnými a telesnými nazývame **obrátene**. Ježiš Kristus ju naučil uvažovať, čo je viac - či to, čo vidíme, vnímame, držíme, alebo to, čo nevidíme, nemôžeme uchopiť rukami, ale pritom to jasne cítime kdesi vo vnútri nášho tela, ako aj často hovoríme - v srdci. Preto nepatrila k tým, ktorých Ježiš uzdravil. Ani k tým, ktorým odpustil hriechy - ako žene in flagranti alebo porazenému mužovi. Písmo sv. o nich píše len v čase uzdravenia, odpustenia. Ale nespomína, že by ho nasledovali až po hrob. O Márii Magdaléne však Písmo sväté píše: „... **z ktorej kedysi vyhnal sedem zlých duchov**.“ (Mk 16,9). Neopustila Ježiša, nasledovala Ho až po hrob. Verne spolu s Jeho matkou Pannou Máriou stojí pri Kristovi, aby v tých najväčších smrteľných bolestiach Ježiš cítil - **moja prítomnosť Pane, nech je vďakou za vykúpenie a spásu**.

Je pre nás veľkým príkladom, ako Boh zachádza s hriešnikmi:

Včera priateľka hriešnikov, dnes priateľka Ježiša. Včera hriešnica, dnes svätica. Včera obyvateľka pekla, dnes obyvateľka neba. Včera apoštolka epikurejcov: carpe diem (uži dňa). Dnes apoštolka života: „**Videla som Pána, vzkrieseného, živého**“.

Nech život sv. Márie Magdalény je pre nás príkladom, zdrojom duchovnej odvahy na prehodnotenie všetkých akcidentov života tak duchovného ako i telesného, aby podstata blaženosti zapustila hlboké korene v duši a nie v tele!

Potom nebudeme Ježiša opúšťať, ale verne Ho nasledovať ako svätica z Magdaly. Amen

PAMIATKA ZOSNULÝCH

Bratia a sestry, v týchto dušičkových dňoch davom ľudí sme hnaní na cintoríny. Chtiac-nehtiac musíme položiť kyticu kvetov a zapáliť sviece ani si pritom neuvedomujeme, že na hrob, ktorý v sebe skrýva už len zemou strávené zvyšky mŕtveho človeka, kladieme symboly života. Davová psychóza nás však núti chvíľu postáť, pomodliť sa, predovšetkým zamyslieť sa, **čo je vlastne smrť**. Odchádzajúc z cintorína cítime na chrbte jej studenú ruku a v duši nepríjemné slovo: **smrť**. Ježiš Kristus nám dáva možnosť cez evanjelium, aby sme ako veriaci pochopili v plnej podstate, čo to je smrť, a prečo existuje. Človek ako bytosť z hmoty a ducha nemôže smrť posudzovať jednostranne, lebo bola by vždy len zlodejom okrádajúcim nás o lásku milovaných osôb, peniaze, hmotné statky. Ľudia, ktorí pozerajú na smrť ako na zlodeja, nikdy nepochopia, prečo musí zomrieť mladý otec alebo mladá matka zanechávajúc po sebe siroty.

Ježiš tiež nazval smrť zlodejom - s výstrahou aj pre nás: „**Neviete dňa ani hodi-ny, lebo príde ako zlodej**“. To, čo si si nahonobil ťažkou drinou na zemi, čie to potom bude? Človek má aj dušu, ktorá smrti dáva celkom iný zmysel. Tak ako minca má dve strany, aj smrť má druhú stranu, a tá ju robí priam nevyhnutnou

v živote každého z nás. Aby sme pochopili jej kladnú stránku, prelistujme si Písmo sväté. Ono nám zobrazuje praotca Abraháma, ako sa sťažuje Bohu: „...**Všetko si mi dal: zlato, striebro, peniaze, dobytok, oviec stáda, pastviny, len potomka nemám, ktorý by to všetko dedil. Môj sluha bude dedičom môjho bohatstva i tvojho požehnania**“. Denno-denne by sme mohli, ja i ty brat a sestra, robiť výčitky Bohu ako kedysi Abrahám v Kanaáne.

- Bože, za vernú službu si ma požehnal. Nemám núdzu. Len jedno ma bolí, že to všetko je len dočasu. Smrť mi to všetko zoberie.

Boh nedáva dočasné radosti ako diabol, ten len pomocou nich plní svoje peklo. Nebeský Otec dáva dary naveky. Aby boli večné aj u človeka, musí ich vlastniť v Božom kráľovstve: mimo tohto priestoru, času a hmoty. Kristus skrze svoje telesné narodenie prišiel na Zem medzi nás. Skrze smrť sa opäť vrátil k nebeskému Otcovi. Kristus nám ukázal vo svojom živote tu na Zemi, že smrť nie je len zlodejom, ale bránou medzi Zemou a nebom, časom a večnosťou. Človek, ktorý chce vlastniť večné Božie dary, musí túto bránu smrti prejsť: „**Pod', dobrý a verný služobník, vojdí do radosti svojho Pána...**“ - Smrť nie je bytie, je len vlastnosťou telesných bytí: rastlín, zvierat a ľudí. Prišla ako následok dedičného hriechu. Inak povedané, je akoby nádorom hmoty. Ale to neznamená, že zničí všetko živé. Kristova smrť a zmŕtvychvstanie sa stalo stopovým prvkom, takže už nemá moc ako pred príchodom Ježiša do nášho sveta.

Posmievajúc sa Židia pod križom videli v Kristovi blížiacu sa smrť. No kajajúci sa lotor a stotník videli v ňom večný život. Ak chceme vedieť pravdu o smrti, nepozerať sa na hrob prirodzenými očami, pozrime i my zrakom viery - ako lotor a stotník. Smrť nebude bodkou za životom, priepasťou všetkých nádejí, prebudením sa z krásneho sna do tmavej noci. Bude čiarou, za ktorou pokračuje nový život lásky, radosti i blaženosti v nebi.

Keď stretáme ľudí vracajúcich sa z cintorína, obyčajne vidíme na ich tvárach smútok. Presne tak, ako videl Ježiš na tvári i v duši emauzských učeníkov smútok. Vysvetľovaním, hlavne pri lámaní chleba v ich dome, im ukázal **život**. Spoznali ho. Bez rozmyšľania vracajú sa do Jeruzalema, aby sa podelili s apoštolmi o nesmierny dar Ježiša Krista.

Na cintoríne sa stretneme s rôznymi ľuďmi: veriacimi i neveriacimi. Buďme aj my ako emauzskí učeníci. Poďme sa s nimi o radosť, že Boh nám poskytne cez bránu smrti svoju lásku, večný život vo svojom kráľovstve. Veľmi záleží na nás, či pri hriešnom živote sa stane smrť **zlodejom** alebo pomocou čnostného bude **bránou do neba**.

Dnešný človek sa bojí smrti, lebo má slabú vieru a neužíva liek proti nej **Eucharistiu**. Keď sa ľudom nepodarilo vyliečiť zo smrti, rozhodli sa, že nebudú na ňu vôbec myslieť. Nemyslieť na smrť je opíom, ktoré nevylieči, len tlmí obavu pred ňou. Nech je nám príkladom nedávno zosnulý Sv. otec Ján Pavol II. Ľudia sa hodiny modlili pred bazilikou sv. Petra za neho, aby sa uzdravil. Po prebudení z kómy povedal - **nehajte ma pokojne odísť**. Svojím zomieraním ukázal vlažnému svetu, že ľudia nepotrebujú eutanáziu, ale vieru a Eucharistiu. Vydal svedectvo - Kto nevie vedome zahrnúť umieranie do svojho životného plánu, ten nezvládne život. Kto nevie umierať, nevie ani opravdivo žiť.

Len človek si vie zakonzervovať smrť pomocou hrobov – cintorínov. Nie preto, aby sa mŕtvym klaňal, ale aby sa poučil. **Príde ten čas, že ja i ty raz na tomto mieste budeme ako oni očakávať slávne vzkriesenie...**

ŠIMON KLEMPA – PREPOŠŤ, KANONIK TRNAVSKÝ

Kázeň dňa 23. novembra 2008 v Kostole sv. Vavrinca v Lakšárskej Novej Vsi pri príležitosti 105. výročia úmrtia rodáka Šimona Klempu

V knihe Sirachovho syna čítame: „**Chváliť nám treba našich otcov...pre svoju zbehosť v písmach viedli národy. Boli bohatí a obdarení silou, usilovali sa o krásny život... ich telá odpočívajú v pokoji, ich meno žije z pokolenia na pokolenie a ich sláva nezanikne nikdy.**“.

Všetko to, čo som povedal slovami Sirachovho syna, platí aj o našom rodákovi prepošťovi a trnavskému kanonikovi Šimonovi Klempovi. Narodil sa tu v našej farnosti ešte v dobe nevoľníctva. Pochádzal zo zemianskej rodiny. Všetky hodnosti, ktoré mal, neboli mu dané formou darov, ale usilovnosťou, učenosťou, hlavne láskou k ľudu, z ktorého vyšiel. Obyčajný, biedny slovenský ľud v ňom vzbudil iniciatívu robiť to, čo nám dejiny SSV a dejiny tlače zjavujú o ňom.

Ako kňaz vedel, že jeho poslaním je hlásať Božie slovo.

Ako dedinský chlapec videl často roľníkov pripravovať pôdu pred sejbou.

Aj kňaz musí pripraviť pôdu v duši veriacich prv, než zaseje do nej Božie slovo. Hoci poddanstvo bolo na papieri zrušené, na vidieku zmenu nebolo vidieť. Bieda, ťažká práca na poli, mnohopočetné rodiny prinášali so sebou aj veľké problémy. Preto únik od problémov hľadali dedinskí Slováci v alkohole, čo spomína na XIV. valnom zhromaždení SSV v Trnave dňa 28. augusta 1890: „... **roľník, ktorý záľubu nachádza v čítaní dobrých spisov, v nedeľu a vo sviatok, není nikdy opilec, márnotrtník, lež je obyčajne rozumný gazda, otec, hospodár**“. Praktický život vidieka donútil nášho rodáka pripraviť pôdu v ľudoch, aby semeno Božieho slova prinieslo úrodu: vieru. Vedel, že alkohol je ako tunel, ktorý načas pohltí v tme problémy života. Keď človek z neho vyjde, opäť sa vráti k nim. Jedine viera je oceánom, ktorý ich pohltí a nevracia majiteľovi späť. Ako kňaz dobre vedel, že viera je darom Božím, Cirkev sprostredkovateľom a človek prijímateľom. V Bohu, v Cirkvi nebol problém. Ten videl v slovenskom národe, ktorý nemal možnosť sa vo viere vzdelávať, lebo dobre nepoznal úradnú reč v rakúsko-uhorskej monarchii ani v Cirkvi.

Ako sme počuli z úryvku na valnom zhromaždení, problém bol v tom, že chýbali dobré spisy, ktoré by mali byť v slovenskom jazyku.

Preto sa stal iniciátorom založenia spolku pre slovenský veriaci ľud, ako bol v Rakúsko-Uhorsku Spolok sv. Štefana aj na vydávanie katolíckych novín. Tie sa mohli vydávať len pod záštitou úradného cirkevného spolku. Preto sa stal spolu s niektorými kňazmi spoluzakladateľom a druhým predsedom Spolku svätého Voj-

techa. Upevnenie viery videl vo výchove a vzdelávaní každého človeka. Čím viac bude čítať, tým viac bude vedieť. Doslovne povedal : „**duch kresťanský panuje v jeho dome, vyháňa z domu núdzu a biedu, ktorá z väčšej čiastky je následkom nerozumnosti**“. Úloha to nebola ľahká, pretože počas jeho života vládol Bachov absolutizmus. V duchu Ľudovíta Štúra - „**My sme sa dali do služieb ducha, a preto musíme prejsť života cestou trnistou**“ - i náš rodák musel kráčať len touto cestou. História hovorí aj o jeho nepravnikoch. S pomocou Božou vykonal to, čo si predsavzal pre osôh Cirkvi a národa slovenského.

František Sasinek o ňom hovorí pochvalné slová: „**Pred 50 rokami v r. 1849 prvýkrát uzreli svetlo sveta. Zvláštnu príčinu k radostnému zasväteniu ich päťdesiatročia má predovšetkým veľadôstojný pán Š. Klempa prepošť a kanonik trnavský a 2. predseda Spolku sv. Vojtecha, jakošto prvý redaktor Kat. novín. On zasadil ten dobrý strom, aby prinášal ovocie. On bol prvý, ktorý do výšky vyzdvihol túto zástavu činu a boja, aby viala nad naším milým Slovenskom a zhromažďovala okolo seba zbožný katolícky slovenský ľud**“. Drahí rodáci Šimona Klempu, hovorím vám všetkým - keď držíte v rukách Katolíckej noviny, držíte dedičstvo vášho rodáka. Mali by byť v každej domácnosti našej farnosti. Z úcty a z lásky k nemu odoberajme ich, čítajme ich. Citujem zase slová nášho rodáka: „**... môžu pretvoriť človeka na anjela. Šťastlivý je ten, kto dobré, v duchu katolíckom písané knihy a časopisy dostane do svojich rúk...**“

Na jednom kňazskom pomníku je napísané:

**Prijal som od vás krstný sľub – nezrušte ho.
Vo vašich srdciach som pestoval vieru – nestráťte ju.
Ukázal som vám cestu k šťastnej večnosti – neopustíte ju.
Dával som vám rozhrešenie – zachovajte si Božiu milosť.
Požehnal som vaše manželstvá – neubližujte si navzájom.
Požehnal som hroby vašich zomrelých – nezabúdajte na nich.
Teraz aj ja tu ležím v hrobe – nezabúdajte ani na mňa.**

Šimon Klempa na svojich v našej farnosti nezabudol: krížová cesta, zvon, kríž pred kaplnkou. Preto nezabúdajme ani my na neho! Nášho rodáka prepošta a kanonika si Boh povolal pred 105 rokmi k sebe do večnosti. S ním padla k zemi aj zástava činu a boja za upevnenie viery v Boha, o ktorej hovoril František Sasinek, keď vyzdvihol veľké zásluhy Š. Klempu.

Rodáci - teraz je rad na nás, aby sme ju zdvihli! Nie rukami ale pevnou, neochvejnou vierou ju držíme vyzdvihnutú, aby viala nad našou farnosťou, nad naším Slovenskom a zhromažďovala zbožný slovenský ľud putujúci v ústrety nebeskému Otcovi, ktorý nás všetkých očakáva vo večnosti.

SPOMIENKA NA OBRAD POSVÄTENIA SYMBOLOV OBCE.

„Bratia a sestry, milí priatelia, milí hostia, zhromaždili sme sa na tomto posvätnom mieste, aby sme si požehnaním týchto symbolov obce a farnosti: erbu, zástavy, pečatidla a insígnie starostu obce, vyprosili požehnanie pre všetkých občanov, našich príbuzných, priateľov a rodákov, ktorí žijú mimo obce, či už blízko alebo ďaleko za morom.“

Erb obce – Svätý Vavrinec

Modlime sa!

Dobrotivý Bože, požehnaj tento erb, ktorý nám pripomína námahy našich predkov, všetko úsilie o hmotné i duchovné dobro vynaložené v prítomnosti i minulosti a daj, aby na príhovor diakona sv. Vavrinca zostupovalo na našu obec – farnosť do našich rodín i do našich osobných životov tvoje požehnanie, nech spoločne kráča-me s novou nádejou ku krajšej budúcnosti v tvojej láske.

O to Ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána.

Pečate obce Lakšárska Nová Ves

Modlime sa!

Všemohúci Bože, vdýchnutím života do pozemského tela prvého človeka si vtlčil do neho svoj obraz a podobu. Prosíme, požehnaj túto pečať obce, nech vtlčená na listinu obrazom svätého Vavrinca vytvára v nej pravdivosť a hodnovernosť, nech zároveň vydáva úradné svedectvo pravdy i práva.

O to Ťa prosíme skrze Krista nášho Pána.

Vlajka obce Lakšárska Nová Ves

Modlime sa!

Dobrotivý Bože, požehnaj túto zástavu, ktorá predstavuje naše ľudské spoločenstvo, žijúce v tejto obci. Nech nás povzbudzuje k vzájomnej súdržnosti, k zodpovednosti jeden za druhého i za naše spoločné veci, ktoré sú potrebné pre nás všetkých.

O to Ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána.

Insígnia starostu obce

Všemohúci a večný Bože, skrze svojho Syna Ježiša Krista si povedal, že každá svetská moc človekovi je daná od Teba. Požehnaj tieto insígnie pre úrad starostu našej obce, aby tí ktorí ich budú užívať, spravovali svoj úrad na príhovor sv. Vavrinca v múdrosti kráľa Šalamúna a v láske Ducha Svätého. Požehnaj ich prácu pokojom a svornosťou medzi nami ako si požehnal svojho služobníka Šalamúna. O to Ťa prosíme skrze Krista nášho Pána.

Lakšársky spravodajca - Príležitostné vydanie venované životnému jubileu Mgr. Ladislava Laba

Vydáva obec Lakšárska Nová Ves. Šéfredaktorka: Júlia Lauková, redakčná rada: Oľga Procházková, Ružena Javorová, Milan Pokus, Dušan Cigánek, Ján Pechmann, Marek Vandák, Viliam Selko. Za jazykovú a štylistickú stránku sú zodpovední autori jednotlivých príspevkov. Náklad: 200 kusov. Tlač: Tlačiareň Durlak Senica. Grafická úprava: AD REKLAMA. Noviny sú registrované Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky pod r. č. EV 3199/09. Adresa redakcie: Obec Lakšárska Nová Ves, 908 76 Lakšárska Nová Ves, OcÚ č. 90, Tel.: 034 6549817-9, Fax: 034 6549819, E-mail: laksar@stonline.sk.